

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀνδρόγατα ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτάται δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λειπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Ἰουλίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 30

Ἐρμῆν καὶ τὸν Ἀθριονόν—ὁ **Μπάμ Μπουμ** ἔρωτᾷ τὸν **Χρυσόφαρον** πρὸ πόσων ἐτῶν ἐκθίδεται ἡ **Ζβεζόισα**.—ἡ **Ροσσική Καραμέλα** ἀσπάζεται τὴν **Παπαρούναν** τοῦ **Τσομαϊῶ**.—ἡ **Ἰωάννα Γρέβ** συγχάριε τὴν **Πάλλουσαν Καρδιαν** καὶ τὴν **Ἰπποδαμάστριαν** διὰ τὸν προβιβασιμὸν καὶ τὰς εὐχὰς τοῦ χρόνου διπλωμα με ἔριστα.—τὸ **Ἰόνιον Πέλαγος** ἔρωτᾷ τὸ **Ἄψε** **Σβύσε** ἂν ἐτελείωσε τὰς ἐξετάσεις του.—ὁ **Περσὸς ἀσπάζεται** τὸν **Ἀγρῖνον Φάρον** καὶ τὸν συγχάριε διὰ τὸ **Βραβείον** του.—ἡ **Μαγευμένη Ἀρογοιλιὰ** ἀσπάζεται καὶ συγχάριε τὴν **Ἰριδα**.—ὁ **Μέλλων** ἥρως ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ **Λουσιου**, τὸν ὁποῖον συγχάριε διὰ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις του.—τὸ **Ἀντίο Μαστέλο** παρακαλεῖ τὸν **Ζεδάρ** νὰ του γράφῃ κάποτε ἀπὸ τὴν **Μασσαλίαν**, ἔρωτᾷ δὲ τὸν **Μπάμ Μπουμ** ἂν σκοπεύῃ νὰ κάμῃ καὶ φέτος ταξείδιον.—ὁ **Χρυσόμαλλος Λέων** ἀσπάζεται τὸν **Μαῦρον Πρίγκιπα**.—ἡ **Μουσική Φωνή** ἀσπάζεται τὴν **Ζαππίδα** καὶ ἐλπίζει νὰ τὴν γνωρίσῃ ἐν τῷ ὄλιγῳ καὶ προσωπικῷ.—ὁ **Σαρδανάταλος** συγχάριε τὴν **Ἰριδα**, καὶ ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ **Κωματος τῆς Πριγκηπον**.—ὁ **Σπασμένος Φεγγίτης** ἔχει ἔως τώρα 15 τετράδια Μ. Μουσικῶν ἄμα τὰ κάμῃ 25 θὰ βραβεύσῃ τὸ καλλιτέρον.—ἡ **Ταχυδρόμος Περιστέρη** ἀσπάζεται τὸ **Ἄνθος τῆς Ανατολῆς**.—Ἐκ μέρους τοῦ φίλου τοῦ **Ἀλεξάνδρου Οἰκονομίδου**, ὁ **Ἀσπασογαμίτης** με παρακαλεῖ νὰ ἐρωτήσω τὰς φίλας μου **Ἰωάννη Ζάννου**, **Ἐλένη Βαρουτάκη**, **Γενναίαν Σουλζιώτισσαν** καὶ **Ἄδραν** τοῦ **Εἰδέϊνου** ἂν ἔλαθον ἀγγελίας τοῦ Οἰκονομίδου καὶ νὰ τὰς παρακαλέσω νὰ τὰς ἐπιστρέψουν, ἂν τυχὸν ἐνέγραψαν συνδρομητάς.

Δι' λοιπαὶ πληροφορίες, ἐλλείπει χώρου, παραλείπονται.

σῶ διὰ τὰς τόσον καλὰς διαθέσεις.) **Χ. Γ. Μησήτην**. **Σπασμένος Φεγγίτην** (περὶ ὧσων μοι γράφεις δὲν εἰμὸρῶ νὰ σου εἶπω τίποτε, διότι ἀγνοῶ καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα.) **Λευκὸν Ἐλέφαντα**, **Ταχυδρόμον Περιστέρην**. (χαῖρον ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ θέλω νὰ μου γράφῃς συχνότερα.) **Ἐρυθρὸν Θάλασσαν** (εἰς ἄλλας σου τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντῶ καί.) **Κυματίζουσαν Θάλασσαν** (ἔλαβα τὴν Καλλ. τώρα ἀναμένω τὰς Ἀσκήσεις.) **Ἀγθισμένον Μερεζῆν** (τώρα πλέον εἶνε ὀργὰ διὰ τὴν πληροφορίαν σου ἐκείνην περὶ **Μεδάνων**.) **Ρόδον** τοῦ **Ἀπριλλίου** (χαῖρον πολὺ ποῦ ἔγινες ἐντελὸς καλὰ γράφε μου.) **Λυρικὸν Ποιητῆν** (βεβιαὶς καὶ κίθδηλα νομίσματα, ὅσον ὥρατα καὶ ἂν εἶνε, δὲν ἀξίζουν τίποτε· ἀλλὰ διατὶ καὶ τὰ γνήσια νὰ μὴν εἶνε στυλιπὰ καὶ καλλιτεχνικὰ.) **Ἄϊνον** (ἔχει καλῶς) **Ναϊάδα** (εὐγε, κέρη μου, λαμπρὰ τὰ γράφεις· τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχω τόσον διὰ μερικὰ ἀσπασματα ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σου.) **Βραχυσιμένην Κοκκουθῆριαν** (κ' ἐγὼ ἐνόμικα, ὅτι τώρα ποῦ εἴθεθα πλησιέστερα, θὰ μου γράφῃς συχνότερα.) **Υἰάλλοντα Ρόακα** (πρὸς Ν. μόνον ἢ ἐπιστολὴ ἐστάλη.)

Εἰς ὄδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Ἰουλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
41 λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 28 Αὐγούστου
Ὁ γάρητος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δίδω νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμάτων, πλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς ἑσφιλλου, ἂν ἕκαστος περιέχῃ 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

375. Δεξιόγροφος.
Ἄν πάρῃς πρώτα τοῦ Γαυδάρου τὴν οὐρὰ, Κι' ὄλο τὸ σῶμά του ὕστερα, χωρὶς κεφάλι, Ὁά ἰδῆς—μὲ πόσην ἐκπληξί σου καὶ χαρὰ!—Καίτι ὕψηλόν κ' ἀστέρως μέγα νὰ προβάλλῃ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλάρου Κόσμου

374. Συλλαβογράφος
Μίαν πρόθεσιν με φθόγγον μουσικῆς ἐάν συνδέσῃς θαυμασόν τι καὶ πυρίπυρον παρευθῆς θάποτελέσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Π Δριῶ

375. Στοιχειόγροφος.
Κι' ἂν τῆς κόψῃ τὸ λαϊμό... πάλι τίποτε δὲν ἔχασα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηνηδῆ τῆς Ἐρήμου

376. Αἰνίγμα.
Ἄν καὶ εἶμαι λέξις μία διπλὴν ἔχω σημασίαν· Ὁά με εὖρῃς εἰς τὰ πλοῖα Ἄλλὰ... καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν!
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σιδηροῦ Πύργου

377. Κρικωτόν.
Ἄντι τῶν σταυρῶν νὰ τεθῶσι ἀνὰ μία ἢ δύο συλλαβαὶ τοιαῦται, ὥστε ἐνούμεναι μετὰ τῆς προσηγουμένης συλλαβῆς νὰποτελῶσι μίαν λέξιν καὶ μετὰ τῆς ἐπομένης συλλαβῆς ὀρθογραφία δὲν τηρεῖται.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλληνοπούλας

378. Κρῖκοι.
Νάντικατασταθῶσιν αἱ ἀσπερίσκα διὰ γραμμῶν μάτων, ὅπως ὥστε ὀριζοντιῶς νὰναγινώσκονται τὸνομα ἐπισήμου· Ἐλλῆνος ἀρχαίου καθεῶς δεξιῶν, πατρὸς ἐνδόξου στρατηγῶ, ἀριστέρῳ χωρῆς τῆς Ἀσίας. Εἰς τὸ μέσον, ἀπὸ τῶν Ο μέχρι τῶν

379. Προβόλημα.
Γέρον τις εἶχε κομπολόγιον τοῦ ὁποῖου αἱ γάνθραι, ὅταν ἐμετρῶντο ἀνὰ δύο, ἐπερίσσευσεν εἰς τὸ τέλος μία, ὅταν δὲ ἀνὰ τρεῖς, οὐδεμία, ὅταν ἂν ἀνὰ τέσσαρες, ἐπερίσσευσεν πάλιν μία, τέλος δὲ ἂν ἐμετρῶντο ἀνὰ πέντε, ἐπερίσσευσεν τρεῖς.
—Πόσας γάνθρας εἶχε τὸ κομπολόγιον;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουσιου

380-384. Μαγικὴ Συλλαβή.
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς οἰουδήτου γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις:
Μῶλος, τέκος, Λόκος, ὄστᾶ, τάφος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνδρου τῆς Αἰγῆς

385. Ποικίλη Ἀκροστοιχίς.
Ἐκ τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ πρώτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, τὸ τέταρτον τῆς τετάρτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως.
1, Στρατηγός. 2, Σοφός. 3, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 4, Ζῶν. 5, Πάσις τῆς Ἀσίας. 6, Φυτὴ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μισσοκακάρη

386. Δογχοπαίγιον.
Πότε τὸ μικρὸ παιδί σηκόνει τὴν τροφὸν του;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰουστινοῦ Ἄστου

387. Ἑλληποδύμῳνον.
υι-οπα-εααει-ου-αιο,
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μισσοκακάρη

388. Φωνεντόλιπον.
Κε-τυ-μαρην-κ-ε-κ-π-λ-τ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τζι-Τζι-Μπο-ομ-Μαῖρη

389. Γοῖφος.
(Ἡρε Ἡρε Ἡρε Ἡρε)
οἱ καλοὶ τί θύμος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σαουρ Πιταου

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 10 καὶ 28 Μαΐου 1898
252. Ἰσις (ἱ, ἱ, ἱ).—**253.** Λοκρὶς, ρίς.—**254.** Ἄμβων, Ἄμμων.—**255.** ΡΕΑ (ΚοΡΕΑ).
256-260. Γνωμένης τῆς ΕΑΡ (ΕΑΡινά) ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμ. ΑΡΑ (ΑΡΑος) ματος Φ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: ἄσπρος, φίλος, σῆμη, φόνος, φακός.—**261.** Ὁ ἀκαμάτης δὲν τρώγει ἀμύδαλα γὰ νὰ μὴ τα σπάσῃ.—**262.** Ὁ ἐπαίτης ἐπαίτεϊ.—**263.** Πάστον μὲν ἄκουσον δέ.—**264.** Ζημίαν αἰροῦ μᾶλλον ἢ κέρδος αἰσχροῦ.

265. Ὀνος, σόνος.—**266.** Τὸ αἰνίγμα.
267. ΑΙΣΩΠΟΣ **268.** Σολομών, Σο-ΙΙΟΚ **269.** ΠΙΝ-ΣΙΚΕΑΙΑ ΔΑΡΟΣ, Ἰνδία, νάος, ΩΡΩΠΙ Δανία, Δίνος, ρίδον. ΠΟΛΩΝΙΑ Ὄσσα, Σάρρα.—**270-274.** Γνωμένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων ΑΔ, ὅσων ἀνὰ μία ἢ δύο συλλαβαὶ τοιαῦται, ὥστε ἐνούμεναι μετὰ τῆς προσηγουμένης συλλαβῆς νὰποτελῶσι μίαν λέξιν καὶ μετὰ τῆς ἐπομένης συλλαβῆς ὀρθογραφία δὲν τηρεῖται.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλληνοπούλας

275-277. 1, Ἄδων. 2, Χῆνα. 3, Ταός.—**278.** ΒΙΣΤΟΝ ΛΑΣ (1, Βασιλεὺς, Ἴππος. 3, Σόλων. 4, Τροία. 5, Ὅπιον. 6, Ἰσθμὸς. 7, Λύρα. 8, Ἀθῆναι. 9, Σάμος).—**279.** Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχον διόπτραι, ἐπομένως οὐτε ἀκόλουθος διὰ τῆς ὑπηρεσίαν ταύτην, ὥστε νὰ γνωρίζομεν τὸνομα του.—**280.** Ἐχίθνα (ἔχει-ἕθνα).—**281.** Μὴ ἐπιθῶμι ἀλλότρια καὶ ἀδύνατα.—**282.** Ἀγῆρωκ ἢ ὄδα τῶν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντων.—**283.** Ὁ Ὀδυσσεὺς ἦν ἐξ Ἐπτανήσου.

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια ἴδε σελ. 225)

Ὁ Χούντ λοιπὸν ἦτο παράφρων· Τούτῳ ἐφάνιντο φρονούντες οἱ ἀκροαταὶ του, — ὁ Χίλτ, ὁ Οὐβρλιγκερλῆς, ὁ Τζέμ Βέστ, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ.

Ἄλλ' ἐγὼ ἐδίσταζα νὰ το παραδεχθῶ. Οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἦσαν πολὺ παράδοξοι, τῶντι ἄλλ' ἂν δὲν ἦτο τρελὸς; ἂν ἀπεναντίας ἀπεκάλυπταν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ἔως τώρα ἠγνώσκον· . . . Καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῶ περὶ τούτου, ἐσκέφην νὰ τον ὑποβάλω εἰς ἀνάκρισιν. Παρατήρησα δέ, —ὡς βλέπετε κατωτέρω, —ὅτι εἰς ὄδας μου τὰς ἐρωτήσεις ἀπήντησε σταθερῶς καὶ σαφῶς, χωρὶς νὰ ὑποπέσῃ εἰς οὐδεμίαν ἀντίφασιν.

— Ἄκουσε, τῷ εἶπα. Ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς, ἄφ' οὗ τοὺς ἐπήρεν ἡ Ἰάνα, ποῦ ἐπῆγαν.
— Εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ.
— Πολὺ καλὰ. Ἐκεῖ, ἐνῶ ἐπῆγγαιαν με τὸν Οὐάιλαμ Γκνύ νὰ ἐπισκεφθῶν τὸ χωρίον Κλδκ-Κλδκ, ὁ Ἀρθούρος Πύμ ἐχωρίσθη ἀπὸ τὴν συντροφίαν καὶ ἀπεμακρύνθη, μαζὶ με τὸν Πέτερς καὶ ἕνα καύτην ἀκόμη;

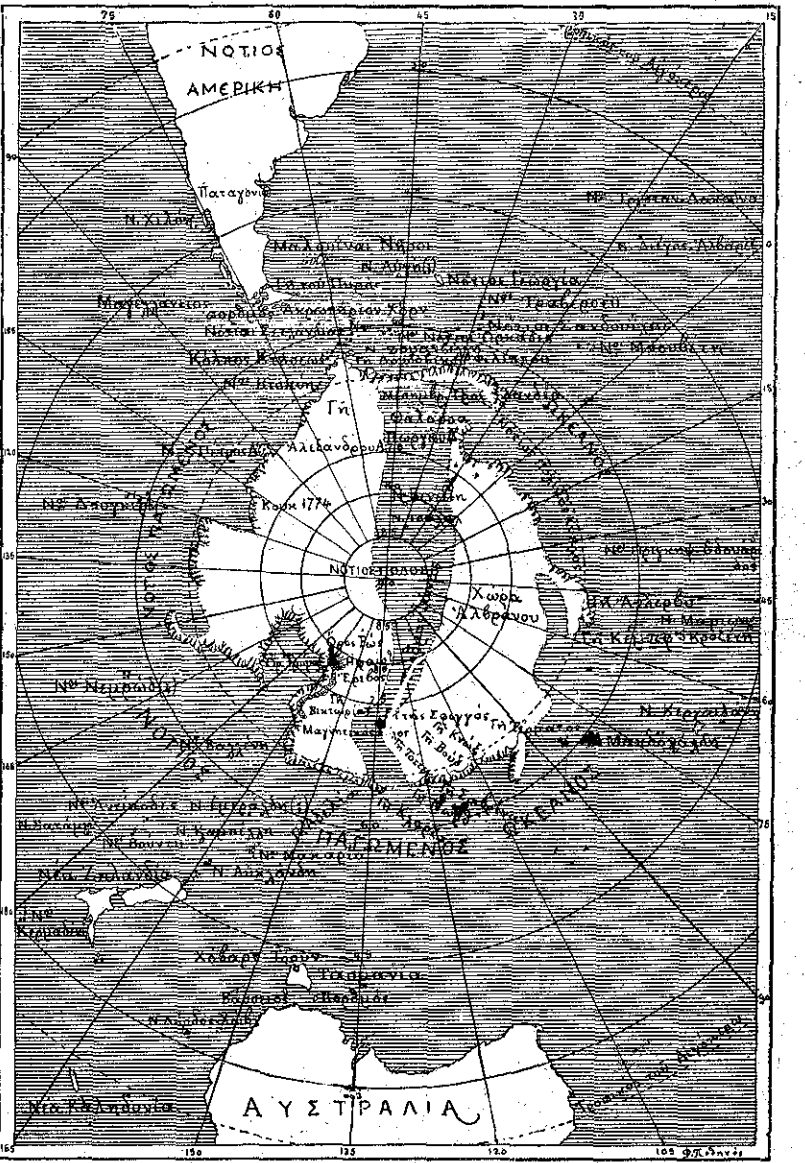
— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Χούντ, με τὸν αὐτὴν Ἄλ-λεν που ἐπλακώθηκε ἀπὸ τῆς πέτρης καὶ πέθανε ἀμέσως.
— Ἰστερα, ὅταν ἔμειναν οἱ δύο τους, ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου εἶδαν μαζὶ τὴν καταστροφὴν τῆς γολέττας;

— Ναι.
— Καὶ μετὰ εἴκοσι ἡμέρας, ὅταν ἐφθασαν ἐμπρὸς εἰς τὸν πέπλον ἐκείνον τῶν ἀτμῶν, παρεσύρθησαν καὶ οἱ δύο μαζὶ εἰς τὸν καταρράκτην;

Ὁ Χούντ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως. Ἐδίστασεν, ἐφέλλισε μερικὰς λέξεις ἀσυναρτήτους, καὶ ἐπὶ τέλους, ἀτενίζων με καὶ κινῶν τὴν κεφαλήν, εἶπεν:

— Ὅχι καὶ οἱ δύο... Θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ... ὁ Δίρκ Πέτερς δὲν μου εἶπε ποτέ...
— Ὁ Δίρκ Πέτερς! ἀνεκράξῃς ζωηρῶς ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ. Ἐγνώρισες σὺ τὸν Δίρκ Πέτερς;

— Ναι.
— Ποῦ;
— Εἰς τὴν Βανδαλίαν... τοῦ Ἰλλινουά.
— Καὶ αὐτὸς σοῦ ἔδωκε ὄλας αὐτὰς τὰς πληροφορίας;

ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΝΟΤΙΟΥ ΠΟΛΟΥ

— Αὐτός.
— Καὶ ἐπέστρεψεν ἀπὸ ἐκεῖ μόνος ὁ Δίρκ Πέτερς, χωρὶς τὸν Ἀρθούρον Πύμ;
— Μόνος.
— Ὅμῳιλοιπὸν! ὁμῳιλοι! ἐφώνησα.
— Ὡ, δὲν εἶχα ἀδικὸν νάνυπομονά! Ὁ Χούντ λοιπὸν ἐγνώρισε τῶντι τὸν Δίρκ Πέτερς; Χάρις εἰς αὐτὸν εἶχε μάθη πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐνόμιζον καταδικασμένα εἰς αἰῶνιον σκό-

τος, δηλαδή αυτό το μυστηριώδες τέλος των παραδόξων εκείνων περιπετειών ;

Και τότε ο Χούντ, διά φράσεων διακεκομμένων αλλά καταληπτών, απέκρινθη :

— Ναι ... εκεί ... ένας πέπλος από άτμούς . . . θέλω δηλαδή να 'πώ . . . έτσι μου έλεγε συχνά ο Δίρκ Πέτερς... Οι δυο τους, ο Αρθούρος Πύμ και αυτός, ήταν μέσα 'στη φελούκα που είχαν πάρη από την Τσάλαλ... Έπειτα ένας πάγος ... ένας θεόρατος πάγος . . . έπεσε επάνω τους και ετράνταξε τη φελούκα . . . Ο Δίρκ Πέτερς, πάρ τον 'στη θάλασσα . . . Κατώρθωσε όμως να πιασθή από τον πάγον, να σκαρφαλώση άπάνω ... και ... θέλω δηλαδή να 'πώ . . . είδε από εκεί τη φελούκα να παρασύρεται από το δυνατό ρεύμα, μακριά ... πολύ μακριά... Ο Πύμ έκαμε τάδύνατα δυνατά να πλησιάση τον σύντροφό του . . . τίποτα ! Η φελούκα έφευγε ... έφευγε ... και μαζί της έφευγε και ο καίμενος ο Πύμ . . . Γι' αυτό δεν εξαναγύρισε ... θέλω δηλαδή να 'πώ... μένει ακόμα εκεί-πέρα !

Όστε λοιπόν, πρό του άτμώδους εκείνου πέπλου, ο Αρθούρος Πύμ και ο Δίρκ Πέτερς είχαν άποχωρισθή ; "Ετσι" αλλά τότε, αν πραγματικώς ο Πύμ έμεινε εκεί, πώς ο σύντροφός του κατώρθωσε να επιστρέψη προς βορράν, να διέλθη το παγόφραγμα, να υπερβή τον πολικόν κύκλον και να επιστρέψη εις την Αμερικήν, φέρων τα χειρόγραφα εκείνα, τα όποια παρέδωκεν εις τον Πέε ;

Περί τούτων πάντων ήρωτήθη καταλεπτώς ο Χούντ, άπήντησε δέ, — συμφώνως πάντοτε προς όσα τώ είχαν ειπή ο Δίρκ Πέτερς, — ότι ο Πύμ είχε δώσει προηγουμένως προς φύλαξιν το σημειωματάριόν του εις τον μιγάδα, ο όποιος το είχε ήδη εις το θυλάκιόν του, όταν εύρέθη επί του όγκοπάγου και ούτω διεσώθη το περίφημον Ημερολόγιον, το δημοσιευθέν υπό του Αμερικανού μυθιστοριογράφου.

— Θέλω δηλαδή να 'πώ, εξηκολούθησεν ο Χούντ, ότι σās λέγω τα πράγματα, όπως μου τα ειπεν ο Δίρκ Πέτερς . . . Την ώραν που έφευγε επάνω 'στον πάγο, εφώναζε με όλη του τη δύναμι : Πύμ ! Πύμ !... Ο Πύμ όμως, ο καίμενος ο Πύμ, είχε χαθή πειά μέσα εις τους άτμούς . . . Ο άλλος, επάνω 'στον πάγο, έτρωγε όμά ψάρια ... και έτσι κατώρθωσε να φοροζήση, ως που τον έβγαλεν ο πάγος μισοπεθαμένο εις την νήσον Τσάλαλ.

— Εγύρισε λοιπόν εις την νήσον Τσάλαλ ; ήρώτησεν ο πλοίαρχος Λάν Γκύ. Και ύστερ' από πόσον καιρόν ;

— "Υστερ' από τρεις εβδομάδες, άπήντησεν ο Χούντ. Τρεις εβδομάδες και

περισσότερο είχαν παράση, από την ήμερα που έφυγαν άπ' εκεί οι δυο τους...

— Τότε λοιπόν θα ήδρεν εκεί τον άδελφόν μου Ούίλλιαμ και τους συντρόφους του, ειπεν ο πλοίαρχος.

— "Όχι, απεκριθη ο Χούντ. Δεν ήδρε κανένα. Ψυχή γεννημένη δεν ήταν πειά 'ς εκείνο το νησί !

— Δεν ήδρε κανένα ! επανέλαβεν εκπληκτός ο Λάν Γκύ.

— Κανένα, σās ειπα... Το νησί ήταν έρημο όλωςδιόλου.

— Και οι ίθαγενείς τί έγιναν ;

— Δεν ήξεύρω... Θέλω δηλαδή να 'πώ, ότι ο Δίρκ Πέτερς δεν είδε κανένα... Μιά βάρκα ήταν παραιτημένη εκεί-κάτω, 'στο λιμάνι ... με παστά κρέατα και με αρκετά βαρέλια νερό... Ο Δίρκ Πέτερς παίαινε μέσα ... και η νοτιά τον βγάξει ίσια 'στο παγόφραγμα... Ήταν άνοικτο 'ς ένα μέρος, και κατώρθωσε να περάση... Από εκεί πάλι ίσια 'στον πολικό κύκλον . . .

— Και από εκεί ;

— Από εκεί ... τον έπηρε ένα φαράδικο Αμερικανικό και τον πήγε 'στην Αμερική. Δηλαδή θέλω να 'πώ ... έτσι μου τα ειπεν ο Δίρκ Πέτερς !

"Όταν ή άνάκρισις του Χούντ έπερατώθη, ο πλοίαρχος Λάν Γκύ, βαθύτατα συγκεκινημένος εκ των άπροόπτων και σπουδαιοτάτων τούτων άποκαλύψων, συνήλθε διαμιάς, άνένηψεν εκ του θλιβερού ρεμβασμού του, — πόσα θάνατολογίζετο την στιγμήν εκείνην ! — και διά φωνής έντόνου και σταθεράς διέταξε :

«Όλον το πλήρωμα εις την πρύμνην !»

Και άφ' ού οι άνδρες του πλοίου συνηθροίσθησαν όλοι περι αυτόν, ειπε :

— "Άκουσε, Χούντ, και συλλογίσου καλά την σπουδαιότητα των έρωτήσεων, τās όποιās θα σου κάμω.

Ο Χούντ, άνεγειρας την κεφαλήν, ήτένισε διαδοχικώς όλους τους ναύτας του Α λ θ ρ α ν ο υ.

— Είπε αληθή όσα μάς ειπες πρό όλίγου περί του Αρθούρου Πύμ ; ήρώτησεν ο πλοίαρχος.

— Ναι, άπήντησεν ο Χούντ, έπισφραγίσας την κατάρασιν δι' έμφαντικού νεύματος.

— Εγνώρισες τον Δίρκ Πέτερς ;

— Ναι.

— Εξήσες πολλά έτη μαζί του εις το Ήλινουά ;

— Εννέα έτη.

— Σου διηγήθη πολλάκις αυτά τα πράγματα ;

— Ναι.

— Έχεις καμμίαν άμφιβολίαν, ότι σου ειπεν όλην την αλήθειαν ;

— "Όχι.

— Δεν του ήλθε ποτέ ή σκέψις, ότι πιθανόν μερικοί από τους άνδρας της

Ί ά ν α ς να έμειναν εις την νήσον Τσάλαλ ;

— "Όχι.

— Έπίστευεν, ότι ο Ούίλλιαμ Γκύ και οι σύντροφοί του έφρονεύθησαν όλοι, όταν έπασαν οι βράχοι του Κλόκ-Κλόκ,

— Ναι, και ... καθώς μου έλεγε συχνά ... και ο Πύμ ένόμιζε το ίδιο...

— Που είδες τον Δίρκ Πέτερς διά τελευταίαν φοράν ;

— 'Στη Βανδαλία.

— Είπε πολυς καιρός ;

— Δυό χρόνια.

— Από τους δυο σας, ποίος έφυγε πρώτος από τη Βανδαλία, συ ή εκείνος ;

— Ο Χούντ έδίστασε όλίγον και έπειτα απεκριθη :

— Εφύγαμεν μαζί και οι δυο.

— Και συ που έπήγες ;

— 'Στη Φαλλκλάνδη.

— Και εκείνος ; . . .

— Εκείνος ;... επανέλαβεν ο Χούντ.

Και το βλέμμα του εσταμάτησε μηχανικώς επί του Μαρτινίου Χόλτ, του ίστιογράφου, — εκείνου, του όποιου είχε σώση την ζωήν, με κίνδυνον της ιδιότητος του, κατά την τρικυμίαν.

— Λοιπόν, υπέλαβεν ο πλοίαρχος Λάν Γκύ, ένόησες τί σε έρώτησα ;

— Ναι.

— Αποχρίσου λοιπόν ! "Όταν ο Δίρκ Πέτερς άνεχώρησεν από το Ήλινουά, ήρθε και την Αμερικήν ;

— Ναι.

— Και έπήγε που ; λέγε !

— 'Στη Φαλλκλάνδη.

— Και τώρα που είναι ;

— Εμπρός σας.

— 'Α, ο Δίρκ Πέτερς λοιπόν . . .

— Είμαι εγώ !

["Έπεται συνέχεια"]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΗΟΥΑΙ

ΤΟ ΚΑΜΠΑΝΑΡΙΟ

«Πέε μου, γιατί, καμπαναριό μου μυτερό, Δείχνεις τον ούρα, ο, σοδαρεμένο ;

— "Όσες φορές σε βλέπω, πάντα σταθερό, Έκει το δάχτυλο έχεις γυρισμένο.

— Παιδί μου, οδηγός εδω στέκω ψηλά. Και δείχνω 'στούς ανθρώπους νύχτα-μέρα Τον σίγουρο τον δρόμο, πίστεψε καλά. Που μόν' αυτός τους φέρνει 'στον Πατέρα

Έκει, παιδί, που δείχνω πάντα σταθερά, Μιά μέρα όλ' οι άνθρωποι θάρθουνε. Κεί 'ν' ή ούράνια των πατριδα, κ' ή γαρά. Για όσους τον Πατέρα αγαπούνε

Θυμού αυτό, παιδί, και πρόσχε καλά. Τον δρόμο, που σου δείχνω, να βαδίξω. Και τότε, από την γη σαν φύγης κεί ψηλά "Άγγελος χαρωπός θα φτερουγίξω»

(Έκ του γερμανικού του Wiedemann.)

N. I. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΤΥΧΕ να εύρισκωμαι μίαν ήμέραν εις το Γραφείον της «Διαπλάσεως», όταν ήλθεν ένας μικρός συνδρομητής μας, διά να παραπονεθή ότι δεν λαμβάνει το φυλλάδιον πολύ τακτικά.

— Ενθ' άλλοι φίλοι μου συνδρομηταί, ειπε, το λαμβάνουν το Σάββατον ή το πολύ πολύ την Κυριακήν, εγώ το λαμβάνω την Τρίτην, την Τετάρτην και πολλές φορές την Πέμπτην ! Είνε μάλιστα εβδομάδες, που δεν το λαμβάνω και καθόλου...

— Βεβαίως το λάθος δεν είναι του Γραφείου μας, άπήντησεν ο κ. Παπαδόπουλος' άπ' εδω, τα φύλλα όλων των Αθήναις συνδρομητών παραδίδονται συ γ χ ρ ο ν ω ς εις το Ταχυδρομείον' έπομένως όλοι πρέπει να το λαμβάνουν άν όχι την ιδίαν ώραν, — διότι αι άποστάσεις διαφέρουν, — τουλάχιστον την ιδίαν ήμέραν. Έπειτα ή ύπηρεσία της Διεκπεραιώσεώς μας είναι ούτω πως διωργανωμένη, ώστε είναι άδύνατον να συμβή λάθος και να παραλειφθή το φύλλον κανενός συνδρομητού. Βλέπετε λοιπόν ότι το λάθος είναι του Ταχυδρομικού Διανομέως της συνοικίας σας. Αυτός μόνον εϋθύνεται όσάκις λαμβάνετε το φύλλον άργά ή και καθόλου, και έπομένως εις αυτόν πρέπει να κάμνετε τα παραπονά σας.

Και επειδή την στιγμήν εκείνην έτυχε να είναι παρόντες και άλλοι συνδρομηταί, ο κ. Παπαδόπουλος παρήγγειλεν εις ένα υπάλληλον του Γραφείου να τους δείξη την Διεκπεραιώσιν, δηλαδή το σύστημα της άποστολής των φύλλων, εν σύστημα εύμεθοδέστατον, το όποιον θα σας εξηγήση κάποτε εις των συνεργατών μας, όταν θα σας ειπή διά μακρόν «Πώς γίνεται εν φύλλον της Διαπλάσεως», και διά του όποιου συστήματος έμποδίζεται κάθε λάθος. Και άφ' ού ο μικρός εκείνος συνδρομητής έπίστη πλέον όφθαλμοφανώς, ότι διά την άταξίαν, διά την όποιαν ήλθε να παραπονεθή, δεν πταίει το Γραφείον της «Διαπλάσεως» άλλ' ο ταχυδρομικός Διανομέως, ήρώτησε :

— Και τώρα τί πρέπει να κάμνω ;

— Να παραπονεθήτε εις τον Διανομέα του Ταχυδρομείου,

— Του έκαμα πολλές φορές την παρατήρησιν, αλλά μου ειπε ότι το σπίτι μας είναι μακριά και . . .

— Βλέπετε λοιπόν ότι το όμολογεί και αυτός ; Τότε πρέπει να παραπονεθήτε εις την Διεύθυνσιν του Ταχυδρομείου. "Όσον μακριά και άν είναι το σπίτι σας, ο Διανομέως είναι υποχρεωμένος να σας φέρη το φύλλον εγκαίρως. Θα υπάγετε λοιπόν να παραπονεθήτε εις τον Διευθυντήν του Ταχυδρομείου, ότι ο υπάλληλός του δεν εκπληροί το καθήκόν του.

Ο μικρός έφάνη διατάζων... Του εφαινετό λιγάκι παράξενον, λιγάκι τολμηρόν να υπάγη μόνος του εις την Διεύθυνσιν και να διατυπώση παράπονα και καταγγελίας. Εννόμιζεν ίσως, ότι δεν έχει το δικαίωμα. Δεν ήτο δυνατόν να φαντασθή, ότι ο υπάλληλος, ο διατηρούμενος εις την ύπηρεσίαν του Δημοσίου, πληροί να εις ακριβώς δια να υπηρετή αυτόν τον μικρόν, ότι έπομένως έχει χρέος να του πηγαίνη το φύλλον, όσον μακριά και άν είναι το σπίτι του. Και υπεσχέθη μών ότι θα υπάγη εις το Ταχυδρομείον, άλλ' ο τρόπος με τον όποιον το ειπε, και ο τρόπος με τον όποιον έφυγε, — σκεπτικώς και διατακτικώς, — εμαρτύρουν ότι δεν είχε κανένα σκοπόν να το κάμη . . .

Το μικρόν αυτό έπεισόδιον, — το όποιον, ένεκα της άταξίας των έλληνικών ταχυδρομείων, ανανεούται συχνά εις το Γραφείον της Διαπλάσεως, — μου έδωσεν άφορμήν εις μερικές σκέψεις. Είθε τέκνα πολιτών, δηλαδή μικροί πολιταί. Διέρχεσθε την ηλικίαν της μαθητείας, εις όλα, έπομένως είθε και μαθητεύομενοι πολιταί. Ο πολιτής έχει καθήκοντα και δικαιώματα άπέναντι της Πολιτείας, και ταυτα πρέπει να διδάσκειται ο μικρός Πολιτής, διά να γίνη μίαν ήμέραν Πολιτής τέλειος. Τα καθήκοντα του πολιτού προς την Πολιτείαν, τα γνωρίζετε ίσως, διότι σās τα επαναλαμβάνουν συχνά. Είναι γενικώς ή υποταγή προς τους κειμένους νόμους και ή άπότισις όλων εκείνων των φόρων, φόρων χρήματος ή αίματος, — θυσιαί, τās όποιās καθιστά γλυκείας ή προς την Πατρίδα άγάπη... Αλλά τα καθήκοντα της Πολιτείας προς τον πολίτην, δηλαδή τα δικαιώματα του πολιτού . . . α, όχι, αυτά δεν τα γνωρίζετε άκόμη, αυτά δεν σας τα διδάσκουν, διότι εδω εις την Ελλάδα, ούτε οι μεγάλοι τα γνωρίζουν άκόμη καλά... Και όμως υπάρχουν ! και ο έλάχιστος πολίτης, — αρκεί να εκπληροί τα καθήκοντά του, — δικαιούται να ταπαιτηθή και όχι μόνον υπέρ έαυτού, αλλά και υπέρ των συμπολιτών του, όσάκις άδικούσνται. Η Πολιτεία, άπέναντι των θυσιών, τās όποιās επίβάλλει

εις τον πολίτην, υποχρεούται να τω παρέχη ασφάλειαν ζωής, τιμής, περιουσίας' όφείλει να διατηρή την δημοσίαν τάξιν, την δημοσίαν καθαριότητα, τās συνθήκας της υγιεινής, τον φωτισμόν, την συγκοινωνίαν, — όλας τās εύκολίας του πολιτού. Από τα μεγαλύτερα, ως τα μικρότερα, πόσα είναι τα καθήκοντα, αι υποχρεώσεις της Πολιτείας ! πόσα δικαιώματα έχει ναπαιτηθή παρ' αυτής ο πολίτης ! Διά τούτο πρέπει να τα γνωρίζη και να έχη πάντοτε το θάρρος να ' απαιτηθή.

Και δια να επανέλθω εις το πρώτον παράδειγμα, — ιδού το Ταχυδρομείον. Είπε κ' εδω εν συμβόλιον μεταξύ Πολιτείας και Πολίτου. — Ο φ ε ί λ ε ι ς να πληρόνης τόνον, — λέγει ή Πολιτεία, — και εγώ ο φ ε ί λ ω να παραδίδω το ταχύτερον, ότι ρίψης εις το Ταχυδρομείον, κατά την έπιγραφήν του.

Αν παραλείψης το φ ε ί λ ο μ ε ν ο ν, ή Πολιτεία άμέσως θα διαμαρτυρηθή. — Κύριε, θα σου ειπουν από το Ταχυδρομείον' αυτή ή έπιστολή δεν είχε γραμματόσημον' λοιπόν δεν την στέλλομεν.

Αλλ' άν ή Πολιτεία παραλείψη το όφειλόμενον, συ ο Πολίτης, δεν όφείλεις να διαμαρτυρηθής ; Επλήρωσες δια να σου φέρουν την «Διαπλάσιν» εις το σπίτι σου ; Ναι, διότι ή συνδρομή, την όποιαν πληρόνης, περιλαμβάνει και τα έξοδα της άποστολής του φύλλου σου. "Όταν λοιπόν δεν σου το φέρουν, σημαίνει ότι δεν εκπληρούν μίαν υποχρέωσιν, την όποιαν άνέλαβον άπέναντί σου, και έπομένως έχεις όλον το δικαίωμα ναπαιτηθής την εκπλήρωσιν της.

Θά μου ειπήτε ίσως : Διά τώσω μικρά πράγματα δεν αξίζει . . .

Α, όχι ! Ποτά να μή το ειπή αυτό ο Μικρός Πολίτης ! Είς ένα τέλειον οργανισμόν, τα μικρά έχουν τώση σημασίαν, όσην και τα μεγάλα. Και το έλάχιστον μέρος του ανθρώπινου σώματος π. χ. άν παραμεληθή ασθενοϋν, όλος ο οργανισμός υποφέρει. Ούτω και ο οργανισμός της Πολιτείας είναι πλήρης, υγιής, τέλειος, όταν — έχετε το πάντοτε υπ' όψει σας, — ούδεμίαν, και της έλάχιστης υποχρεώσεως, επιτρέπεται ε-κατέρωθεν ή άθέτησις.

Σās άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΛΑ ΦΑΝΕΡΟΝΟΝΤΑΙ

Μ' όση τέχνη κι' άν το ύφάνης 'ς το σκοτάδι το βαθύ,

δεν είναι κακό να κάνης και να μή φανερωθή.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Συνδρομήτρια της Διαπλάσεως τυχοῦδα του Βαλλείου Βραβείου ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ἀρσακείῳ.

Μετὰ δικαίας χαρᾶς καὶ υπερηφανείας ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» δημοσιεύει σήμερον τὴν εἰκόνα τῆς ἀγαπητῆς φίλης τῆς καὶ συνδρομητρίας Πηνελόπης Σακελλαρίου, ἡ ὁποία τὴν ἐτίμησεν, ἀναδειχθεῖσα πρώτη μεταξὺ τῶν διαγωνισθεισῶν φέτος ἐν τῷ ἐν ταῦθα Ἀρσακείῳ ἐσωτερικῶν μαθητριῶν τῆς ἀνωτέρας Τάξεως διὰ τὸ χιλιόδραμον Βαλλεῖον Βραβεῖον, καὶ λαβοῦσα αὐτὸ πανηγυρικῶς τὴν 28 Ἰουνίου.

Ἐπενθυμίζομεν ὅτι καὶ πέρυσι πάλιν συνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως ἔτυχε τοῦ Βραβείου τούτου ἡ δ' ἐρετεινὴ ἐπιτυχία τῆς Δεσποινίδος Σακελλαρίου, νέος θρίαμβος διὰ τὴν Διάπλασιν, ἐπικυρόναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον καὶ ἄλλοτε εἶπομεν : δηλαδὴ, ἡ ὅτι κατορθώομεν νὰ ἐμπνέωμεν εἰς ὄλους τοὺς φίλους τῆς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὸν ζήλον, ἡ ὅτι οἱ φίλοι μας εἶνε οἱ νοημονέστεροι τῶν Ἑλληνοπαίδων.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 228)

Τὰ σανίδια ἄφιναν μεταξύ των κενά, καὶ ἀπὸ πολλὰ μέρη τὸ νερὸν τῆς βροχῆς ἐστάλαζε μέσα εἰς τὴν καλύβην. Μολοντοῦτο τὸ παιδί ἀπεκοιμήθη ἀμέσως. Ἀλλὰ πόσον ἀνήσυχος ἦτο ὁ ὕπνος του ! Ἐκινεῖτο κάθε τὸσον, ἐπαραμιλοῦσε, ἐφώναζε δυνατὰ πότε τὴν μητέρα του, πότε τὴν ἀδελφὴν του. . .

— Ἀχ, καὶ νὰ μὴ εἴμπορῶ νὰ του

κάμω τίποτε ! ἔλεγε στεναζοῦσα ἡ Μηλιὰ. ὦ Θεέ μου ! Θεέ μου ! εὐσπλαγχνίσου μας, ποῦ σ' ἀγαποῦμε τόσο !..

Καὶ κατεκλίθη πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, διὰ νὰ τον ζεστάνῃ. Μὲ τὴν ποδιὰν τῆς ἐσκουπίζε τὸ νερὸν, ποῦ ἐπιπτεν ἐπάνω του. Οὔτε τὴν πεῖνάν τῆς ἐσυλλογιζετο πλέον, οὔτε τὴν κούρασίν τῆς . . . ἀλλὰ μόνον τὸν Γιαννάκην τῆς, τὸν ἀδελφὸν τῆς. . .

Αἱ ὄραι ἐπερνοῦσαν γεμάται ἀπὸ ἀγωνίαν, καὶ ἡ νύξ ἤλθεν. Ἡ δύναμις τῆς καταγιγῖδος ὠλιγόστευεν, ἀλλ' οἱ φόβοι τῆς ἀγρυπνοῦσης κέρης ἐμεγάλωσαν. Μία κουκουβάγια ἐκρωζεν ἀπαίσια ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἐνὸς δένδρου, πλησίον τῆς καλύβης. Τὰ ξηρὰ φύλλα τοῦ δάσους ἐτριζαν φριχτά, καθὼς τὰ ἐπατοῦσαν τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἔτρεχαν κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα. Τί νὰ ἦσαν ; λαγοί ; κουνέλια ; λύκοι ; ἀλεπούδες ; . . Ἡ Μηλιὰ δὲν τα ἐγνώριζε, καὶ δι' αὐτὸ τὰ ἐφοβεῖτο περισσότερο. Τῆς ἐφαίνοντο ὡς θηρία πειναλέα, ἐτοιμὰ νὰ κατασπαράξουν τὸν ἀδελφὸν τῆς. . .

Ἐκρατοῦσε τὸ χέρι τοῦ Γιαννάκη. ὦ Θεέ μου, πῶς ἔκαιε ! . . Κάθε τὸσον ἡ ἀστραπὴ ἐφώτιζε τὰ δένδρα, καὶ εἰς τὴν λάμψιν τῆς τὰ κίτρινα σανίδια ἐγίνοντο γαλάζια. Τὸ στιγμαῖον αὐτὸ σῶς, ἀντὶ νὰ τὴν παρηγορῇ, τὴν ἐτρόμαζε καὶ τὴν ἀπῆλπιεν ἀκόμη περισσότερο. Τῆς ἐδειχνεν ὅλην τὴν φοβεράν ἐρημίαν τοῦ δάσους, τὸ ὅποιον ἦτο πολὺ πένθιμον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Οἱ γυμνοφύλλοι κλώνοι τῶν δένδρων ὠμοίαζαν με ἄσκα χέρια ἀπλωμένα, ὡς νὰ ἐπαρακαλοῦσαν τὴν καταιγιδα νὰ τα λυπηθῇ.

Ἡ Μηλιὰ μάλισ τὰ χαράγματα κατώρθωσε νὰ κλείσῃ ὀλίγον τὰ μάτια τῆς. Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα τὴν ἐξύπνησε πάλιν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. . . Ἀμέσως ἐσυλλογίσθη τὸν Γιαννάκην. Τὰ μάτια του ἦσαν ἀνοιχτά· ἀλλὰ τὸ ὄχρῶν του πρόσωπον, τὸ περιλυπὸν τοῦ ὕφους, ἐμαρτύρουν ὅτι ἦτο ἄρρωστος. Ἡ Μηλιὰ ἐσκυψε καὶ τον ἐφίλησε.

— Πῶς εἶσαι, πουλάκι μου ; Ὁ μικρὸς δὲν ἀπήντησε τίποτε.

— Γιατί δὲν μιλάς ; Ξεύρεις τί θὰ φάμε σήμερα ; Πουλί ! Ἀλλὰ τί πουλί δὲν ἤξεύρω. Τὴν νύκτα, ἐδῶ κοντὰ τὸ δένδρο, τοῦ ἐφρίχθηκε ἓνα ὄρνεο, γιὰ νὰ το φάγῃ. Ἐγὼ ἄκουσα τὰ ξεφωνητά του τὰ σπαρακτικά, καὶ βγάζω μίαν φωνὴν δυνατῆ. Τὸ ὄρνεο ἐτρόμαξε καὶ ἔφυγε. Ἀλλὰ τὸ πουλί ἦτον πειὰ σκοτωμένο, καὶ τὸ ἄκουσα ποῦ ἔπεσε ἔστῃ σκεπὴ τῆς καλύβης μας. Ἐλα, σήκω νὰ το πάρουμε. . . Μὰ γιατί δὲν μου μιλάς ;

— Δὲν μπορῶ . . . εἶμαι κουρασμένος. . .

— Πρέπει νὰ βάλῃς τὰ δυνατὰ σου ὡς νὰ φθάσουμε τοῦλάχιστον σὲ κανένα σπίτι.

— Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ περπατήσω. — Ἀλλὰ πῶς νὰ μείνουμε ἐδῶ ; εἶνε ἀδύνατον ! Ὁ ἄρρωστος τῆς βαρεῖα. Θέλεις λοιπὸν νὰ σε ἀφήσω νὰ πεθάνῃς ἐδῶ ;

— Ἡ ἀλλοῦ ἢ ἐδῶ, δὲν εἶνε τάχα τὸ ἴδιον ;

— Ἀχ ! τί νὰ κάμω !.. Μπορῶ νὰ σ' ἀζήσω ἔτσι χωρὶς βοήθεια ; . . Ὅτι πᾶγω νὰ εὐρῶ κανέναν ἄνθρωπο. . .

— Ἄν με ἀφήσης δὲν θὰ με ξαναβρῆς.

— Γιατί ; — Γιατί θὰ με πάρῃ ἡ ἀποψινὴ κουκουβάγια.

— Τὴν ἄκουσες καὶ σύ ; — Ναι, τὴν ἄκουσα. . . Ἀφῆσέ με τώρα, γιατί με κουράζεις.

Ἡ Μηλιὰ δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ κάμῃ. Νὰ ἔχῃ ἄρρωστον τὸν ἀδελφὸν τῆς, μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ δάσος, μέσα εἰς τὴν ἐλεινήν ἐκείνην καλύβην, ἡ ὁποία δὲν τον ἐπροφύλαττε ἀπὸ τίποτε, χωρὶς βοήθειαν !.. ὦ Θεέ μου ! τί νὰ κάμῃ ; Ἐκόντευε νὰ χάζῃ τὸ μυαλό τῆς. . .

— Διψῶ, εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Καὶ ἡ Μηλιὰ δὲν εἶχε τίποτε νὰ του δώσῃ.

— Θεέ μου, ἐπιθύρισε, τί θὰ γίνωμεν ἐδῶ μέσα ;

Πλησίον τῆς καλύβης ὑπῆρχεν ἓνας σωρὸς ἀπὸ ροκανίδια. Ἡ Μηλιὰ ἐσέφη ὅτι με αὐτὰ ἤμποροῦσε νὰ κάμῃ ἓνα στρώμα στεγνότερον διὰ τὸν ἀδελφὸν τῆς, διότι τὸ χῶμα εἶχε βραχὴ πολὺ. Καὶ ἐσηκώθη. Ἀλλ' ὁ Γιαννάκης τὴν ἐκράτησεν ἀπὸ τὸ φουστάνι.

— Διψῶ, σοῦ εἶπα. Στάσου, δὲν θέλω νὰ φύγῃς. . .

— Ἀφῆσέ με, θὰ γυρίσω ἀμέσως. Πηγαίνω νὰ πάρω κάτι ροκανίδια. . . δὲν εἶνε μακριὰ. . .

Καὶ ἀπεσπάρθη διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Μετ' ὀλίγον εἶχε φέρῃ ὅσα ροκανίδια τῆς ἐχρειάζοντο μέσα εἰς τὴν καλύβην, καὶ ἀφ' οὗ κατεσκεύασε με αὐτὰ ἓν ἀκριτὰ καλὸν στρώμα, ἐσήκωσε τὸν ἀδελφὸν τῆς καὶ τον ἐξήπλωσεν ἐκεῖ.

— Ἐτσι εἶμαι πεῖδ καλά, εἶπεν ὁ Γιαννάκης· ἀλλὰ ἔχω μίαν δίψα !

— Για νὰ ἰδοῦμε, μήπως εἶνε κανένα ρυάκι ἐδῶ κοντὰ ;

Καὶ ἡ Μηλιὰ ἐξῆλθε πάλιν ἀπὸ τὴν καλύβην. Τὸ πρῶτον πράγμα ποῦ εἶδεν ἦταν τὸ πουλί, — ἓνας κόσσυφος, τὸν ὅποιον εἶχε σκοτώσῃ ὁ νυκτοκόραξ. Δυστυχισμένο πουλί ! Τὸ κεφάλι του ἦτο τρυπημένον ἀπὸ τὸ ράμφος τοῦ ὄρνέου καὶ ἡ ράχη του μαζήμενη. . . Πῶς τὸ ἐλυπήθη ἡ Μηλιὰ τὸ ἀθῶον αὐτὸ θῆμα ! Ἐσυλλογίσθη τὸν Γιαννάκην τῆς, ὁ ὅποιος ἐκινδύνευεν ἄρρωστος καὶ ἀβοήθητος μέσα εἰς τὸ δάσος, καὶ ἄφρονά δάκρυα ἔρρευαν ἀπὸ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΣ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ Τῆ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΚΑΤΩΘΙ 6 ΕΙΚΟΝΩΝ

τοὺς ὀφθαλμούς τῆς. . . Ἐν τούτοις νερὸν δὲν ἤμπορεσε νὰ εὐρῃ πουθενά καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν καλύβην με ἄδεια χέρια. Ὁ Γιαννάκης ἐκοιμάτο.

Ὅτι ἦσαν ἐννεα ὄραι. Τὰ πτηνὰ ἐκελαδοῦσαν, κυνηγοῦντα τὴν τροφὴν των' οἱ σκίουροι ἐπηδοῦσαν ἀπὸ κλάδον εἰς κλάδον. . . Ἡ Μηλιὰ ἠσθάνετο μεγάλην ἐξάντλησιν τὸ ὄχρῶν καὶ κρύον φουστάνι τῆς, κολλημένον ἐπάνω τῆς, τὴν ἔκαμνε νὰ τρέμῃ. . . Ἀνάμεσα εἰς τὸν ποικίλον θόρυβον τοῦ δάσους, τῆς ἐφάνη ὅτι ἤκουσεν ἀπὸ μακριὰν καὶ κρότον ἀμάξης. . . Ἄν ἦτο ἀμάξα, θὰ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸν δρόμον, εἰς ἀπόστασιν πενήντα σχεδὸν βημάτων ἀπὸ τὴν καλύβην.

— Γιαννάκη σήκω !.. σήκω γρήγορα ! Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐσωθήκαμεν. Ἐλα, Γιαννάκη μου, γρήγορα ! Καὶ ἔσειε τὸν ἀδελφὸν τῆς, διὰ νὰ τον κάμῃ νὰ σηκωθῇ.

Τὸ παιδίον ἦτο ὠχρὸν ὡς πτώμα. Ἐδοκίμασε νὰ σταθῇ εἰς τὰ πόδια του, ἀλλὰ δὲν το κατώρθωσε. . . Καὶ ἐν τούτοις ἡ ἀμάξα ἐπλησίαζε· ὁ κρότος τῆς ἤκούετο ὀλοένα καθαρώτερα.

«Ἄν δὲν προφθάσουμε, ἐσκέφη ἡ Μηλιὰ, ἀπόψε θὰ πεθάνουμε καὶ οἱ δύο.» Καὶ με τὴν σκέψιν αὐτὴν ἐγονάτισε, καὶ ἔστρεψε τὴν ράχιν πρὸς τὸν ἀδελφὸν τῆς.

— Ἐλα, Γιαννάκη, δόςέ μου τὰ χέρια σου, εἶπε.

Ὁ μικρὸς ἐνόησε τὸν σκοπὸν τῆς, καὶ ἀγκάλιασε με ὅλην τὴν δύναμιν τὸν λαιμὸν τῆς. Τότε ἡ Μηλιὰ τὸν ἐπιασεν ἀπὸ τὰ πόδια, τοῦ τα ἐδίπλωσεν εἰς τὴν μέσσην τῆς, ἐσηκώθη με τὸ φορτίον τοῦ ἀδελφοῦ εἰς τὴν ράχην, καὶ ἐξέκίνησε πρὸς τὸν δρόμον.

Ἦτο πολὺ ἀδύνατη ! εἰς κάθε βῆμα ἐκλονίζετο, εἰς κάθε βῆμα ἠναγκάζετο νὰ στηρίζεται εἰς τοὺς κορμούς τῶν δένδρων. . . Ἀλλ' ἡ φοβερὰ ἰδέα ὅτι ἤμποροῦσε νὰ μὴν προφθάσῃ τὴν ἀμάξαν, τῆς ἔδωσε δύναμιν αἰφνιδίαν, καὶ με μίαν τελευταίαν ἀπελπισμένην προσπάθειαν, ἔτρεξεν ὡς τὸν φράκτην, τὸν ἐπέρασε καὶ εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον. Ἐκεῖ ἔπεσε κάτω λιπόθυμος, καὶ πλησίον τῆς ὁ Γιαννάκης, λιπόθυμος ἐπίσης καὶ αὐτός.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀπὸ τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, ἐπρόβαλεν ἡ ἀμάξα.

— Ἐμπρός ! Ἐμπρός ! ἐφώναξεν ὁ νέος, ὁ ὅποιος τὴν ὠδηγοῦσεν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ παιδιὰ δὲν ἐσηκόνοντο, καὶ τὸ ἄλογον ἐπροχωροῦσε με καλπασμὸν κατ' ἐπάνω των, ἓνας κύριος, πλέον ἡλικιωμένος ἀπὸ ἐκείνον ὁ ὁποῖος ἐκράτει τὰ χαλινάρια, τὰ ἤρπασε με ὀρμὴν ἀπὸ τὰ χέρια του, καὶ με κίνημα ταχύ, ἐσταμάτησε τὸ ἄλογον. . .

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Παρατηρήσατε τὰς προκειμένας ἑξ εἰκόνας, τὴν μίαν κατόπι τῆς ἄλλης, με προσοχὴν. Ὅτι ἰδῆτε ὅτι χωρὶς λόγια διηγούνται ὀλόκληρον ἱστορίαν. Λοιπὸν, τὴν ἱστορίαν αὐτὴν σεῖς θὰ τὴν διηγήθητε με λόγια, με ἄλλους λόγους θὰ συνθέσατε ἐν διήγημα ἐπὶ τῆ βάσει τῶν ἑξ αὐτῶν εἰκόνων.

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς :

- 1. Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῇ εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ νὰ μὴ περιέχῃ πλέον ἀπὸ 850 λέξεις (ὀλιγοτέρας ναι, περισσοτέρας ὄχι).
2. Οἱ διαγωνισθησόμενοι πρέπει νὰ στείλουν τὸ διήγημά των ἐγκαιρῶς, ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου τὸ βραδύτερον. Ὅσα διηγήματα ληρθῶσι μετὰ τὴν προθεσμίαν, δὲν θὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν.
3. Ἀνοθεν τοῦ διηγήματος παρακαλοῦνται οἱ διαγωνισθησόμενοι νὰ γράψουν τὰς λέξεις «Διαγωνισμὸς πεντηκὸστος ἕκτος», κάτωθεν δὲ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς των, τὴν χρονολογίαν, τὸ ἀληθὲς ὄνομα των, τὸ ψευδώνυμὸν των, (ἂν ἔχωσι καὶ θέλωσι νὰ διαγωνισθῶσιν ὑπὸ ψευδώνυμον) καὶ τὴν ἡλικίαν των.
4. Τὸ κάλλιστον διήγημα πάντων θὰ τύχῃ τοῦ πρώτου βραβείου καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ με τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράψαντος αὐτό. Εἰς τὸν βραβευθησόμενον θὰ δωρηθῶσι τρεῖς τόμοι «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς. Προσέτι θὰ ἐξωθῇ τῆς τιμῆς τὰ δημοσιευθῆ ἢ εἰκὼν του ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.
5. Τὰ μετὰ τὸ πρῶτον σχετικῶς καλλίτερα δύο διηγήματα θὰ τύχωσι τοῦ δευτέρου βραβείου, θὰ δωρηθῶσι δὲ εἰς ἑκάτερον τῶν γραψάντων αὐτὰ ἀνά δύο τόμοι «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς.
6. Τὰ τρία ἄλλα διηγήματα, τὰ σχετικῶς καλλίτερα μετὰ τ' ἀνωτέρω θὰ τύχωσι τοῦ τρίτου βραβείου. Εἰς ἕκαστον δὲ τῶν γραψάντων αὐτὰ θὰ δωρηθῇ ἀνά εἰς τόμος, ὁμοίως.
7. Ὅτι τύχωσιν ἐπαίνου οἱ σχετικῶς καλλίτερα διηγήματα γράψαντες μετὰ τοὺς ἀνωτέρω.
8. Εὐφρήμου μνείας τέλος θὰ τύχωσιν ὅσοι κριθῶσιν ἄξιοι αὐτῆς.

Η ΜΙΚΡΑ ΚΟΜΗΣΣΑ

Μεσαιωνικόν Διήγημα

(Συνέχεια και τέλος· ίδε σελίδα 230)

Η κινητή γέφυρα εινε καταβιασμένη, ο καθέκτης — τὸ σιδηροῦν δρόμακτον, τὸ κωλύον τὴν εἴσοδον, — εἶνε σηκωμένος, ἢ πύλη τοῦ πύργου ὀρθάνοικτη!

Μήπως τῷ ἐστήθη καμμία παγίς; Μήπως ὁ ἐχθρός του τὸν εἶδεν ἐρχόμενον και ἤνοιξεν οὕτω τὴν θύραν, με τὴν ἐλπίδα νὰ αἰχμαλωτίσῃ και αὐτὸν τὸν ἴδιον; Ἄδιάφορον!

Ὁ κόμης Εὐδὸς εἰσέρχεται θαρραλέος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ πάντων, ἱπποπότων, ὀπλοφόρων, ἱπποκόμων, χωρικῶν.

Προχωροῦν, χωρὶς νὰ συναντήσουν οὐδὲν πρόσκομμα. Τὸ προαύλιον εἶνε κενὸν και σιωπηλὸν· σιωπηλὴ και κενὴ εἶνε ἐπίσης ἡ αἴθουσα τῶν φρουρῶν, ὅπου παραμένον συνήθως οἱ ἱπποκόμοι.

Ἄλλὰ μακρόθεν ἀντηχοῦν εὐθυμοὶ φωναί, γέλωτες, χειροκροτήματα. Φαίνεται ὅτι διασκεδάθουν μέσα εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ πύργου.

Παιδικὸι γέλωτες ἀργυρόηχοι, συνοδεύον φαίδρα ἐπιφωνήματα ἀνδρικά.

— Ἐξυπνος εἶμαι ἢ ὄνειρέυομαι; συλλογίζεται ὁ κόμης Εὐδὸς ὁ Χρυσοπώγων.

— Μείνετε σεῖς ἐδῶ, εἶπε μετ' ὀλίγον πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦς του. Φοβοῦμαι μήπως εἶνε καμμία συνέργεια διαβολικῆ. Ποῖος ἤμπορεῖ νὰ γελάῃ ἐδῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ποῖος ἤμπορεῖ νὰ ἐκβάλλῃ φωνὰς τόσο ἀργυροήχους, παρὰ καμμία μάγισσα, τὴν ὁποίαν θὰ ἐξέβρασαν ἢ κόλασις; . . . Μείνετε ἐδῶ! . . . Μαζὶ με τὴν φωνὴν αὐτὴν τὴν καθαρὰν και χρυσταλλίνην, ἀγνωρίζω και μίαν ἄλλην. . . τὴν τραχεῖαν φωνὴν τοῦ Ἄρπαγος τῆς θυγατρὸς μου, τοῦ ἀτίμου Οὐγὸυ τοῦ Λύκου!

Και εἰσορμᾷ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ὅθεν ἀναδίδεται ὁ εὐθυμὸς ἐκείνος θόρυβος, και ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ ὄλων τῶν ὀπλοφόρων τοῦ ἐχθροῦ του, — τί βλέπει;

Κοράσιον με κόμην χρυσοῦν, με μαστίγιον εἰς τὴν χεῖρα, καθήμενον καθβαλικευτὰ εἰς τὴν ράχιν τοῦ ἐχθροῦ του, Οὐγὸυ τοῦ Λύκου, ὁ ὁποῖος, σκυμμένος, περιπατῶν με χεῖρια και πόδια γύρω-γύρω εἰς τὴν αἴθουσαν, τῷ χρησιμεύει ὡς ἄλογον!

— Ντέ! Ντέ! φωνάζει ἡ μικρὰ ντέ! ντέ!

Και ἀπὸ τὸν ἀργυρόηχον γέλωτά της ἀντηχοῦν οἱ θόλοι τῆς αἰθούσης, ἐνῶ ἀνταποκρίνονται αἱ κραυγαὶ τῶν ὀπλοφόρων και τοῦ Οὐγὸυ τοῦ Λύκου.

Ἄλλὰ μόλις εἶδε τὸν κόμητα, ἡ μικρὰ

κρά ρίπτει ἀμέσως τὸ μαστίγιον, πηδᾷ ἀπὸ τὸ ἄλογόν της και τρέχει πρὸς αὐτὸν με ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

— Ὡ, τί χαρὰ! ἀνκραζέει· νὰ και ὁ μπαμπᾶς. Φίλησε, μπαμπᾶ, τὴ μικρὴ σου Ματθίλδην!

Και ὁ κόμης Εὐδὸς ὁ Χρυσοπώγων λαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν λατρετὴν του θυγατέρα, τὴν θλίβει ἐπὶ τοῦ στήθους του και καταφιλεῖ τὰ ξανθὰ τῆς μαλλιά.

— Τώρα, μπαμπᾶ, εἶπε τὸ κοράσιον, φίλησε και τὸν καλὸν μας ἄρχοντα, τὸν Οὐγὸν τὸν Λύκον!

Ἀκούσας τὴν πρότασιν αὐτὴν, ὁ κόμης Εὐδὸς ἐγέλασεν ἰσχυρὸν γέλωτα, ὁ ὁποῖος ἐπανελήθη ὑπ' ὄλων τῶν παρισταμένων. Και αὐτὸς ἀκόμη ὁ Οὐγὸς δὲν ἤδυνήθη νὰ κρατηθῆ, και ἐγέλασε τόσο πολὺ, ὥστε μετ' ὀλίγον ἐπιανε τὰ πλευρά του και ἔχυνε θερμὰ δάκρυα, ὡς νὰ ἤσθάνετο τὸν δριμύτερον πόνον.

Ὅταν ὁ παροξυσμὸς τῆς ἰλαρότητος παρήλθε:

— Κόμη Εὐδε, εἶπε προχωρῶν πρὸς τὸν πατέρα τοῦ κορασίου· ἴδου τὸ χεῖρ μου ἢ ἀγαπητῆ σου Ματθίλδην ἐπεσφράγισε μεταξύ μας συνθήκην εἰρήνης και φιλίας, ἢ ὁποῖα οὐδέποτε θὰ λυθῆ, ἀλλ' ἀπεναντίας με τὸν καιρὸν θὰ ἰσχυροποιήται.

— Βαρῶνε Οὐγε, ἀπεκρίθη ὁ κόμης· ἄς ἐκπληρωθῆ ἢ ἐπιθυμία σου και ἄς ζήσωμεν τοῦ λοιποῦ ὡς καλοὶ φίλοι και ὡς καλοὶ γείτονες.

Και τοῦ λοιποῦ, ὅσάκις ὁ κόμης Εὐδὸς ὁ Χρυσοπώγων και ὁ βαρῶνος Οὐγὸς ὁ Λύκος ἐξεστράτευσον, δὲν ἐξεστράτευσον ὡς ἐχθροὶ κατ' ἀλλήλων, ἀλλ' ὡς φίλοι και σύμμαχοι, ὁ εἰς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου.

ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΟΙΠΟΥ, ὅσάκις ὁ κόμης Εὐδὸς ὁ Χρυσοπώγων και ὁ βαρῶνος Οὐγὸς ὁ Λύκος ἐξεστράτευσον, δὲν ἐξεστράτευσον ὡς ἐχθροὶ κατ' ἀλλήλων, ἀλλ' ὡς φίλοι και σύμμαχοι, ὁ εἰς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου.

ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΟΙΠΟΥ, ὅσάκις ὁ κόμης Εὐδὸς ὁ Χρυσοπώγων και ὁ βαρῶνος Οὐγὸς ὁ Λύκος ἐξεστράτευσον, δὲν ἐξεστράτευσον ὡς ἐχθροὶ κατ' ἀλλήλων, ἀλλ' ὡς φίλοι και σύμμαχοι, ὁ εἰς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου.

ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΟΙΠΟΥ, ὅσάκις ὁ κόμης Εὐδὸς ὁ Χρυσοπώγων και ὁ βαρῶνος Οὐγὸς ὁ Λύκος ἐξεστράτευσον, δὲν ἐξεστράτευσον ὡς ἐχθροὶ κατ' ἀλλήλων, ἀλλ' ὡς φίλοι και σύμμαχοι, ὁ εἰς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου.

ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΟΙΠΟΥ, ὅσάκις ὁ κόμης Εὐδὸς ὁ Χρυσοπώγων και ὁ βαρῶνος Οὐγὸς ὁ Λύκος ἐξεστράτευσον, δὲν ἐξεστράτευσον ὡς ἐχθροὶ κατ' ἀλλήλων, ἀλλ' ὡς φίλοι και σύμμαχοι, ὁ εἰς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου.

ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΟΙΠΟΥ, ὅσάκις ὁ κόμης Εὐδὸς ὁ Χρυσοπώγων και ὁ βαρῶνος Οὐγὸς ὁ Λύκος ἐξεστράτευσον, δὲν ἐξεστράτευσον ὡς ἐχθροὶ κατ' ἀλλήλων, ἀλλ' ὡς φίλοι και σύμμαχοι, ὁ εἰς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου.

ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΟΙΠΟΥ, ὅσάκις ὁ κόμης Εὐδὸς ὁ Χρυσοπώγων και ὁ βαρῶνος Οὐγὸς ὁ Λύκος ἐξεστράτευσον, δὲν ἐξεστράτευσον ὡς ἐχθροὶ κατ' ἀλλήλων, ἀλλ' ὡς φίλοι και σύμμαχοι, ὁ εἰς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου.

ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΟΙΠΟΥ, ὅσάκις ὁ κόμης Εὐδὸς ὁ Χρυσοπώγων και ὁ βαρῶνος Οὐγὸς ὁ Λύκος ἐξεστράτευσον, δὲν ἐξεστράτευσον ὡς ἐχθροὶ κατ' ἀλλήλων, ἀλλ' ὡς φίλοι και σύμμαχοι, ὁ εἰς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου.

ἰπέα ἀληθινόν. Αὐτὸ ἐλπίζω νὰ σε παρηγορήσῃ.

Ὁ Ντίνος ἐβόηκεν εἰς τὸ μπαλκόνι και εἶδε πράγματι ἕνα ἰπέα, ὁ ὁποῖος διέσχισε τὴν μεγάλην ὁδόν. Ὁ Ντίνος ἐπαρηγορήθη και ἐστάθη ἐκεῖ διὰ νὰ τὸν θαυμάσῃ.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἰπέυς ἐσταμάτησε πρὸ τῆς ἀπέναντι θύρας και ἀφίππευσε. Ἀμέσως ὁ Ντίνος ἀρχίζει νὰ κλάματα, πολὺ δυνατώτερα ἀπὸ τὰ πρῶτα.

— Τί εἶνε; τί ἔπαθες; ἐρωτᾷ τρέχουσα ἐκεῖ ἡ μητέρα.

Και ὁ Ντίνος ἀπαντᾷ κλαίων ὀλονέν:

— Μαιμμά, ἐξεκόλλησε και ὁ ἀληθινός! . . . ἐξεκόλλησε και ὁ ἀληθινός! . . .

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα καταθυμωμένη: — Παληπάδοι! νὰ πᾶς νὰ πᾶς μεσ' ἡ γκλάσπες και νὰ λερῶσις ἔτσι τὰ καλά σου ρούχα! Τὸ παιδί, μετανοημένος: — Ἄν τῶξευρα, μητέρα πῶς θὰ πᾶσω, θὰ ἔβαλα τὰ παλὰ μου!

Ὁι παραδεχόμενοι τὴν πρότασιν περὶ αὐτήσεως τῆς «Διαπλάσεως», συμφώνως πρὸς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν σελ. 220 τοῦ 28ου φύλλου προκήρξιν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιστρέψουν συμπληρωμένον, και συνοδευόμενον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς νέας συνδρομῆς, τὸ προσκαλὲν Δελτίον Ψηφοφορίας, ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα. Ἡ ψηφοφορία θὰ διαρκῆσῃ μόνον μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ἔ. ἔ.

Ὁι παραδεχόμενοι τὴν πρότασιν περὶ αὐτήσεως τῆς «Διαπλάσεως», συμφώνως πρὸς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν σελ. 220 τοῦ 28ου φύλλου προκήρξιν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιστρέψουν συμπληρωμένον, και συνοδευόμενον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς νέας συνδρομῆς, τὸ προσκαλὲν Δελτίον Ψηφοφορίας, ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα. Ἡ ψηφοφορία θὰ διαρκῆσῃ μόνον μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ἔ. ἔ.

Ὁι παραδεχόμενοι τὴν πρότασιν περὶ αὐτήσεως τῆς «Διαπλάσεως», συμφώνως πρὸς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν σελ. 220 τοῦ 28ου φύλλου προκήρξιν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιστρέψουν συμπληρωμένον, και συνοδευόμενον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς νέας συνδρομῆς, τὸ προσκαλὲν Δελτίον Ψηφοφορίας, ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα. Ἡ ψηφοφορία θὰ διαρκῆσῃ μόνον μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ἔ. ἔ.

Ὁι παραδεχόμενοι τὴν πρότασιν περὶ αὐτήσεως τῆς «Διαπλάσεως», συμφώνως πρὸς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν σελ. 220 τοῦ 28ου φύλλου προκήρξιν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιστρέψουν συμπληρωμένον, και συνοδευόμενον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς νέας συνδρομῆς, τὸ προσκαλὲν Δελτίον Ψηφοφορίας, ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα. Ἡ ψηφοφορία θὰ διαρκῆσῃ μόνον μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ἔ. ἔ.

Ὁι παραδεχόμενοι τὴν πρότασιν περὶ αὐτήσεως τῆς «Διαπλάσεως», συμφώνως πρὸς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν σελ. 220 τοῦ 28ου φύλλου προκήρξιν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιστρέψουν συμπληρωμένον, και συνοδευόμενον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς νέας συνδρομῆς, τὸ προσκαλὲν Δελτίον Ψηφοφορίας, ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα. Ἡ ψηφοφορία θὰ διαρκῆσῃ μόνον μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ἔ. ἔ.

Ὁι παραδεχόμενοι τὴν πρότασιν περὶ αὐτήσεως τῆς «Διαπλάσεως», συμφώνως πρὸς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν σελ. 220 τοῦ 28ου φύλλου προκήρξιν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιστρέψουν συμπληρωμένον, και συνοδευόμενον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς νέας συνδρομῆς, τὸ προσκαλὲν Δελτίον Ψηφοφορίας, ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα. Ἡ ψηφοφορία θὰ διαρκῆσῃ μόνον μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ἔ. ἔ.

Ὁι παραδεχόμενοι τὴν πρότασιν περὶ αὐτήσεως τῆς «Διαπλάσεως», συμφώνως πρὸς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν σελ. 220 τοῦ 28ου φύλλου προκήρξιν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιστρέψουν συμπληρωμένον, και συνοδευόμενον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς νέας συνδρομῆς, τὸ προσκαλὲν Δελτίον Ψηφοφορίας, ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα. Ἡ ψηφοφορία θὰ διαρκῆσῃ μόνον μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ἔ. ἔ.

Ὁι παραδεχόμενοι τὴν πρότασιν περὶ αὐτήσεως τῆς «Διαπλάσεως», συμφώνως πρὸς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν σελ. 220 τοῦ 28ου φύλλου προκήρξιν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιστρέψουν συμπληρωμένον, και συνοδευόμενον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς νέας συνδρομῆς, τὸ προσκαλὲν Δελτίον Ψηφοφορίας, ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα. Ἡ ψηφοφορία θὰ διαρκῆσῃ μόνον μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ἔ. ἔ.

Ὁι παραδεχόμενοι τὴν πρότασιν περὶ αὐτήσεως τῆς «Διαπλάσεως», συμφώνως πρὸς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν σελ. 220 τοῦ 28ου φύλλου προκήρξιν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιστρέψουν συμπληρωμένον, και συνοδευόμενον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς νέας συνδρομῆς, τὸ προσκαλὲν Δελτίον Ψηφοφορίας, ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα. Ἡ ψηφοφορία θὰ διαρκῆσῃ μόνον μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ἔ. ἔ.

Ὁι παραδεχόμενοι τὴν πρότασιν περὶ αὐτήσεως τῆς «Διαπλάσεως», συμφώνως πρὸς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν σελ. 220 τοῦ 28ου φύλλου προκήρξιν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιστρέψουν συμπληρωμένον, και συνοδευόμενον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς νέας συνδρομῆς, τὸ προσκαλὲν Δελτίον Ψηφοφορίας, ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα. Ἡ ψηφοφορία θὰ διαρκῆσῃ μόνον μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ἔ. ἔ.

Ὁι παραδεχόμενοι τὴν πρότασιν περὶ αὐτήσεως τῆς «Διαπλάσεως», συμφώνως πρὸς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν σελ. 220 τοῦ 28ου φύλλου προκήρξιν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιστρέψουν συμπληρωμένον, και συνοδευόμενον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς νέας συνδρομῆς, τὸ προσκαλὲν Δελτίον Ψηφοφορίας, ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα. Ἡ ψηφοφορία θὰ διαρκῆσῃ μόνον μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ἔ. ἔ.

Ὁι παραδεχόμενοι τὴν πρότασιν περὶ αὐτήσεως τῆς «Διαπλάσεως», συμφώνως πρὸς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν σελ. 220 τοῦ 28ου φύλλου προκήρξιν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιστρέψουν συμπληρωμένον, και συνοδευόμενον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς νέας συνδρομῆς, τὸ προσκαλὲν Δελτίον Ψηφοφορίας, ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα. Ἡ ψηφοφορία θὰ διαρκῆσῃ μόνον μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ἔ. ἔ.

Ὁι παραδεχόμενοι τὴν πρότασιν περὶ αὐτήσεως τῆς «Διαπλάσεως», συμφώνως πρὸς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν σελ. 220 τοῦ 28ου φύλλου προκήρξιν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιστρέψουν συμπληρωμένον, και συνοδευόμενον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς νέας συνδρομῆς, τὸ προσκαλὲν Δελτίον Ψηφοφορίας, ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα. Ἡ ψηφοφορία θὰ διαρκῆσῃ μόνον μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ἔ. ἔ.

σας γράφω, — πρῶτη ἐκ Πατρῶν ἀνεύωσεν ἢ Ἰρσὶνα Διυλλοῦ Γερουσίῃ· πρῶτος ἀπὸ τὸ Ἄγιον, ὁ Παναγιώτης Γ. Θεοδορόπουλος· πρῶτη ἀπὸ τὴν Ἰθάκην ἡ Ἀδριὰνα Ν. Βλασσαπούλου· πρῶτη ἀπὸ τὴν Σύρον ἡ Μαρία Θ. Καλλιάρη, πρῶτος ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ὁ Ἀλέξ. Σ. Κακουράτος· πρῶτος ἀπὸ τὴν Κέρκυραν ὁ Ο. Μ. Γαλλιανᾶς, πρῶτος ἀπὸ τὸν Βόλον ὁ Πανταζῆς Α. Ζουλόπουλος.

Καὶ πάλιν σὰς λέγω: ὁποῖος ἔχει σκοπὸν νὰ ψηφίσῃ, ἄς σπεύσῃ νὰ τὴν κᾶμῃ τὸ ταχύτερον. Κανεὶς ἄς μὴ εἴπῃ «ἔγω καιρὸν» ἢ «ἐν ἀνάγκῃ ἀνεύωσω τὴν συνδρομὴν μου και μετὰ τὴν ψηφοφορίαν.» Διότι, ἐν τὸ εἶπουν ὅλοι αὐτοί, δὲν θὰ συναχθῶν ποτὲ οἱ 2,000 συνδρομηταὶ και τὸ σχέδιον θὰ ναυαγήσῃ.

Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς, Ἀρτίο Μαστέλλο, διὰ τοὺς θερμούς και ὄραλους λόγους, τοὺς ὁποῖους εἶπες περὶ ἐμοῦ εἰς τὸν Διευθυντὴν τοῦ σχολείου σου, και διὰ τὸν ὅποιον τὸν ἔκαμες νὰ συστήσῃ δημοσίᾳ εἰς τοὺς γονεῖς, τὴν ἡμέραν τῶν Ἐξετάσεων, νὰ ἐγγράψουν τὰ τέκνα των συνδρομητὰς μου. Ἀξίζει νὰ τοὺς ἀκούσων ὅλοι οἱ φίλοι μου: «Πρὸ ὀλίγου σὰς ἤκουσα, κύριε Διευθυντά, νὰ συνομιλεῖτε μετὰ τῶν καθηγητῶν, περὶ τοῦ μέσου διὰ τοῦ ὁποῖου δύνανται οἱ παῖδες νὰ γίνωνται ἐπιμελεῖς, χωρὶς νὰ τοὺς ἐπιβάλλεται τοῦτο διὰ τιμωριῶν. Γνωρίζω ἐν μέσον πολὺ τελεσφόρον και τοῦτο εἶνε ἡ Διάπλασις.» Ἄν θέλετε νὰ ἔχετε μαθητὰς, οἱ ὁποῖοι νὰ τιμῆσουν τὸ Σχολεῖόν σας, παραρμήσατε τοὺς γονεῖς των νὰ τοὺς ἐγγράψουν εἰς τὴν Διάπλασιν.

Στρατάρχῃ τῶν Γαϊδάρων, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω, ἐν και μου φαίνεται, ὅτι τὸ μόνον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου στρατοεργεῖς θὰ εἶνε τὸ γαϊδουράκι ἐκεῖνο ποῦ ἠγόρασεν, ὡς μου γράφεις, ὁ θεῖός σου, και τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ ἴδιου, ἔχει αὐτὰ μεγαλῆτερα. . . και ἀπὸ τὰ ἰδικά σου. — Λοιπὸν, περιμένω τὸ ψηφοδέλιον.

Πεζογάδρα, τὰ βραβεῖα τῶν διαγωνισμῶν δὲν ἀντικαθίστανται· ἐπομένως πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀντιτίμου τοῦ «Πρόσαντος τοῦ Νικίου», πρέπει νὰ στείλῃς εἰσέτι μίαν δραχμὴν, διὰ τὸ βραβεῖόν σου δὲ νὰ μου γράφῃς ποῖον τὸμὸν τῆς Διαπλάσεως ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς ἐπιθυμεῖς νὰ σου στείλω.

Τοῦμ-περραι-μουζέ, ἴδου τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον προτιμᾷς. Σὲ συγχαίρω διὰ τὸν προβασμὸν σου και σε μακαρίζω διὰ τὴν ὄραϊαν ἰωὴν τῆς ἐξοχῆς.

Ἡ Κεφαλληνιακὴ Ἀδρα, προτείνει νὰ δοθῶν ὅς: δῶρον εἰς τὸν Μικρὸν Τυμπανιστὴν, ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας τῆς προτάσεως του, ὅλοι οἱ τόμοι τῆς Διαπλάσεως και τῆς Βιβλιοθήκης χρυσόδετοι. Τοῦτο δὲ νὰ γίνῃ διὰ κοινὸν ἐργῶν ὄλων τῶν Ἰδρυτῶν τῆς Γ' περιόδου, και ἂν τοὺς ὑποθέσωμεν μόνον 2,000. Ὁ ἀναλογιστὴς ἐκείνου μία προσφορά ἐκ 10 λεπτῶν ἐπάνω κᾶτω. Πῶς σας φαίνεται ἡ ἰδέα τῆς ἀγαπῆς μου αὐτῆς φίλης;

Δὲν ἀντιβάλλω, Βιλένη Τζαῦρα, ὅτι εἶσαι πολὺ καλὸ κορίτσι. Καὶ ἀπόδειξις, ἔστι ὁ λαμπρὸς σου μπαμπᾶς ὅχι μόνον εἰς τὸν «Πρόσαντα» σὲ ἐνέγραψε, καθὼς σοῦ ὑπεσχέθη ἀλλὰ παρήγγειλε και ἕνα ἄλλον τόμον τῆς Βιβλιοθήκης; ἀρῆσας τὴν ἐκλογὴν εἰς ἐμὲ. Ἐγὼ δὲ σοῦ ἐστάλα τὴν «Μαρουσίαν» διὰ νὰ τὴν διαβάσῃς και νὰ γίνῃς ἀκόμη καλλίτερο κορίτσι!

Ἡ Σερπητευμένη Συριανῆ, ἡ ὀρανή μου, ἴδου τί μου γράφει περὶ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Φαίδωνος, ἢ ὁποῖα εἶχε θέμα τὰ «Ὅρανά μας.» Ὅλοι αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ κ. Φαίδωνος μοῦ ἤρσαν και με εὐχαρίστησαν· ἀλλ' αὐτὴ με συνέκλινε και με κατέβλεψε ὅσον οὐδεμίαν ἄλλην. Τὴν ἀνέγνωσα πολλάκις και ἔκλαυσα, διότι συγκινεῖται τὸ ὄρανον ὅταν βλέπῃ καρδίαι, αἱ

ὁποῖαι αἰσθάνονται τὴν λύπην του και προσπαθοῦν νὰ τὸ παρηγορήσων. Σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκφράσῃς τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μου πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ γράψῃ δι' ἡμᾶς νὰ τὴν ἀγάπην και συμπάθειαν. Και παρομοίως ἐπιστολὰς ἔλαβα πολλάς. . .

Μετὰ μὲγᾶλῃν μου χαρὴν, Ἰφιγένεια Πηλειάδου, ἔλαβα ἐπιστολήν σου, μετὰ τόσον καιρὸν σιωπῆς. Σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ, τὸ ὁποῖον προτείνεις, δὲν εἶνε ἐλεύθερον. Ἀφ' οὗ δὲ και ἄλλοτε εἶχες ψευδώνυμον, ὄρεσις νὰ στείλῃς μίαν δραχμὴν, ὡς δικαίωμα ἐκλογῆς.

Ἰδου πῶς ἐπεξηγεῖ τὸ Ἀρχιζιζάνιον τὰς νέας Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, τὰς ὁποῖας ἐπενόησε και ὀνόμασε «Μυστικὰς Ἐρωτήσεις»: «Ἐν πρόσωπον ἐρωτᾷ, ἀλλὰ μετὰ τὴν σιγαλὴν φωνήν, ὥστε μόλις κατορθῶν νὰ τὸν ἀκούσῃ ὁ ἐρωτώμενος, ἐνῶ ἡμεῖς οἱ ἄλλοι οὐτε ἐκαταλάβαμεν ἐὰν ὠμίλησε. Μᾶς ἰκανοποιεῖ ὅμως ὁ ἐρωτώμενος, ὁ ἐποῖος τοῦ ἀπαντᾷ με τόσο δυνατὴν φωνήν, ὥστε ὅλοι τὸν ἀκούομεν, και, καθὼς εἴμεθα ἐξυπνοὶ, ἐκ τῆς ἀπαντήσεώς του ἂν ἐνωσοῦμεν τί τὸν ἠρώτησεν ὁ πρῶτος.»

Ἀκούσατε τώρα και ἕνα ἄλλο Πρόπερον, αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, ὁ φίλος μου Ἀνδρέας Σουλιάτης, εἶχε τὴν εὐγένειαν νὰ μου γράψῃ, ὅτι ἐπιθυμῆι νὰ γράσῃ κάτι τι ἀπὸ τὴν Ἑμπορικὴν Πανήγυριν τοῦ Βόλου δι' ἐμὲ, καθὼς και δι' ὅλα τὰ μέλη τοῦ σπυτικού μου, και με παρεκάλει νὰ τὸν ὀρίσω τί και τί δῶρα ἐπιθυμοῦμεν ἐγὼ, ἢ Μάρθα, ὁ Ἀνανίας, αἱ δώδεκα ἀδελφαὶ του, ὁ κ. Παπαδόπουλος, ὁ κ. Ξενοπούλος και ὁ κ. σὰς Παρακαλῶ νὰ μὴ ἐκπλαγήτῃ, διότι ὁ Ἀνδρέας Σουλιάτης εἶνε ἐκατομμυριούχος. Τοῦ ἀπήντησα τότε, ὅτι τὸ καλλίτερον δῶρον, εἶνε

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Διευκρινισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Ἰουλίου 1898 **Ἔτος 20^{ον}—Ἀριθ. 31**

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
Βραβευθέν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνεχία· ἴδε σελ. 233)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.
Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ

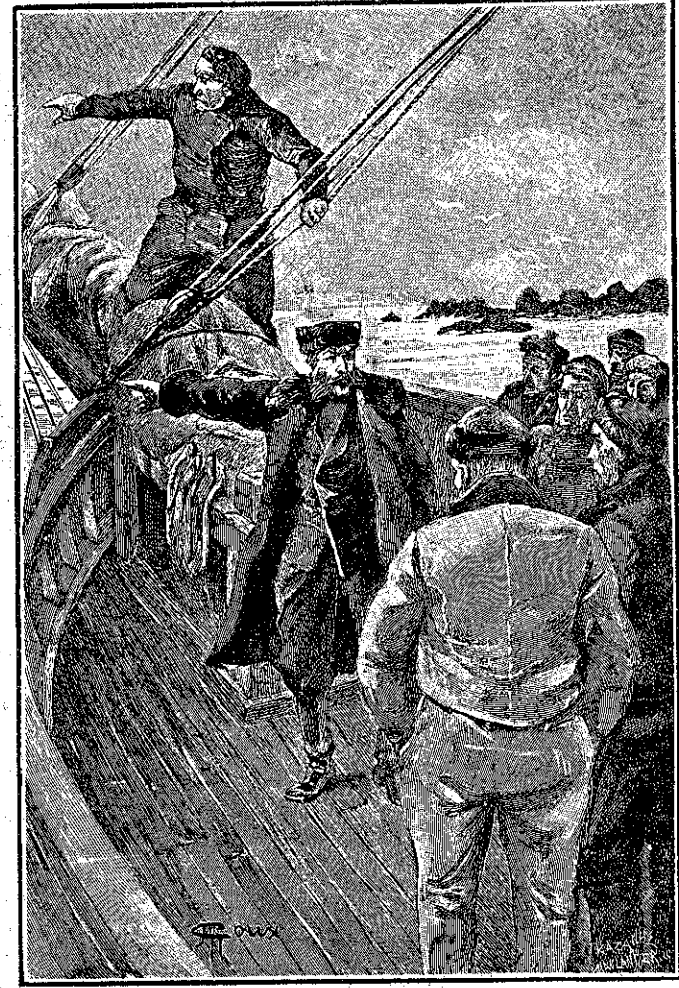
Ὁ Δίρκ Πέτερς! . . . Ὁ Χούντ ἦτο ὁ μίγας Δίρκ Πέτερς, ὁ πιστὸς καὶ ἀφροσιωμένος σύντροφος τοῦ Ἀρθούρου Πύμ!

Διὰ πρώτην φοράν τὸν ἠκούσαμεν νὰ ὀμιλῇ πρὸ ὀλίγου· τίποτε δὲν μας εἶχε κάμῃ νὰ πιστεῦσωμεν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὅτι ἐκρυπτε τὸ ἀληθές ὄνομά του. Καὶ ναι μὲν οἱ τρόποι του, προπάντων ἀφ' ἧς στιγμῆς ὑπερέβημεν τὸν πολιτικὸν κύκλον, — ἡ ἐπιμονὴ μὲ τὴν ὁποίαν ἠτένιζε τὸν νότιον ὄριοντα, ἡ γνώσις τὴν ὁποίαν ἐραίνετο νὰ ἔχη τῆς νήσου Βενέτης καὶ τῆς νήσου Τσαλαλ, ὅπου σιωπηλῶς μᾶς εἶχε χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγός, ἡ καταφανὴς συγκλίνησις του πρὸ τῶν μερῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐπε-

σκέφθη ὁ Ἀρθούρος Γόρδων Πύμ, — ὅλα αὐτὰ εἶχον κινήσῃ ἀρχετὰ τὴν προσοχὴν μας ἐπὶ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἴσως ἐπεπε νὰ μας κάμουν νὰ ὑποπτεύσωμεν τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλὰ τί τα θέλετε! Τόσον ὁ πλοίαρχος, ὅσον καὶ ἐγὼ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἐδείχθημεν τυφλοὶ!

Ἐν τούτοις, οὐδεμία ἀμφιβολία τώρα, ὅτι ὁ Χούντ ἦτο πραγματικῶς ὁ Δίρκ Πέτερς. Μολοντοὶ κατὰ ἔνδεκα ἔτη πρεσβύτερος, ἦτο ἀκόμη οἷος περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ: Χαμηλὸς τὸ ἀνάστημα, μὲ ἰσχυροὺς μῦς, μὲ ἠράκλεια μέλη, μὲ χεῖρας «τόσον μεγάλας καὶ δγκώδεις, ὅστε μετὰ βίας διετῆρουν τὸ σχῆμα τῆς ἀνθρωπίνης χειρὸς», μὲ κεφαλὴν ὑπερμεγέθη, μὲ σκέλη τοξοειδῆ, μὲ στόμα ἀνοιγόμενον καθ' ὅλον τὸ πλάτος τοῦ προσώπου, καὶ μὲ ὀδοντας τόσον μακροὺς, «ὥστε τὰ χεῖλη δὲν τοὺς ἐκάλυπτον, οὔτε ἐν μέρει.» Μόνον ἡ ἀγρία ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας του εἶχε λείψῃ, καὶ προπάντων ἡ εὐθυμία ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐξεδηλοῦτο παρ' αὐτῷ ἐνίοτε, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ συγγραφεὺς ἀποκαλεῖ «εὐθυμίαν δαίμονος». Ἡ ἡλικία καὶ πρὸ πάντων αἱ φοβεραὶ περιπέτεται τῆς ζωῆς του, εἶχον μεταβάλλῃ τὸ ἠθικὸν τοῦ Δίρκ Πέτερς. Καὶ ἰδοὺ κυρίως διατὶ δὲν τον ἀνεγνωρίσαμεν!

Καὶ τώρα, διατὶ νὰ κρύπτεται εἰς τὴν Φαλκλάνδην ὑπὸ ψευδώνυμον; διατὶ νὰ μὴ μας εἶπη ἀμέσως ποῖος ἦτο καὶ τίνα εἶχε σκοπὸν ἐπιβραζόμενος τοῦ Ἀ λ β ρ α ν ο υ . . . Βεβαίως, διότι τὸ ὄνομά του ἐπροξένει φρίκην! Μήπως δὲν ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβῃ ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς τρομερὰς σκηνὰς τοῦ

«Μετ' ἐμοῦ τὸν εἶδε καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς, σιωπηλῶς, διὰ μεγαλοκρηπίους καὶ ἐπιβλητικῆς χειρονομίας. . . (Σελ. 242, στήλ. 6')»

ζουράναι καὶ Ποιητικὸν Νάρκισσον.—ὁ Ἀσπροποταμίτης μὲ τὸν Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν καὶ Μικρὸν Τυμπανιστὴν.—ὁ Σπασμέτος Φεγγίτης μὲ τὸν Συριανὸν Ἰαπόνην, Ἰαπόνην τῶν Ἀνέμων, Ἰαπόνην τῶν Ἀθηνῶν, Βασίλισσαν τῶν Ἀνθῶν καὶ Συριανὴν Ἀμαλόντα.—ὁ Χρυσόμαλλος Λέων μὲ τὴν Λέαν, Χρυσόφαρο καὶ Δίκ. Κοζάλη Γρίβα.—ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς μὲ τὴν Ἄννα Τσίτση καὶ δὸν Κολοκώβαρ Πάτεραι.—ὁ Πίτ-Πίτ-Μπλόμ μὲ τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέχνην Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ἑλληνικὴν Θάλασσαν, Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Ἑλληνικὸν Διόσημα.—ἡ Νῆσος τῶν Φαίαιων μὲ τὴν Ναυτοπούλαν καὶ Ἑλληνικὴν Σημαίαν.—τὸ Ἰόνιον Πέλαγος μὲ τὸν Ἀρχιναύαρχον Ἐυρυδιάδην καὶ Μικρὸν Τυμπανιστὴν.—ὁ Διμ. Π. Δρίβας μὲ τὴν Ἀρθισμένην Πασχαλιάν καὶ Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου.—τὸ Σκίπτρον τοῦ Διδὸς μὲ τὸν Μυλόρδον, Ἐθνικὸν Ὑμνον, Βρεττανικὸν Ἀστέρα, Πίφ Πάφ καὶ Κυματίζουσα Θάλασσαν.—ὁ Ἀρχιναύαρχος Ἐυρυδιάδης μὲ τὴν Σενητευμένην Συριανὴν.—ἡ Ἰωάννα Γρέβ μὲ τὴν Πάλλουσαν Καρδίαν, Κερανοβόλον Δία καὶ Μοναχὴν τῆς Πεττέλης.—ἡ Ρωσικὴ Καραμέλα μὲ τὸν Μαργαριταρένιον Σταυρὸν.—ὁ Μπάμ-Μποῦμ μὲ τὴν Ἰρίδα, Ἀρχιζιζάνιον, Κόρην τοῦ Πηλίου καὶ Κόρην τῆς Ὁραίας Λέσβου.—ὁ Ἀνεμοστρόβιλος μὲ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα.—τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίνας μὲ τὸν Ἄετον τῆς Ἰθῆς.—ὁ Νέος Ἡρακλῆς μὲ τὸν Ἐδπατρίδην Ἀθηναῖον, Νῆσον τῶν Φαίαιων, Βασίλειον τῶν Ἀνθῶν, Γερραῖον Λέοντιον καὶ Πάλλουσαν τοῦ Ἐυρώπου.—ὁ Τούμπερραϊ-Μουζέ μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ἀνδρείον Ἀργοναύτην, Πλοίαρχον Λάν Γκῶ καὶ Λείριον.—ὁ Τρεχαγορευόπουλος μὲ τὴν Ἄννα Τσίτση, Πηλεοπέτην Βογοπούλου, Ἀρχιζιζάνιον καὶ Τί με μέλει.—ὁ Ναύαρχος Κορμπιέ μὲ τὸν Ἑλπιδοφόρον.—ὁ Ἐμπεδοκλῆς μὲ τὸν Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, Ἰρίδα, Ἑλληνικὸν Διόσημα καὶ Ἰόνον τῆς Νυκτός.—ὁ Μυλόρδος μὲ τὸν Τίχ-Τάκ, Τσίτ-Τσίτ, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα καὶ Ταγαγαίαν Κόρην.—ἡ Ἰωνικὴ Ἀκτὴ μὲ τὴν Ναυτοπούλαν.—ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα μὲ τὸν Μικρὸν Τυμπανιστὴν καὶ Ἀγγορολογιώτατον.—ὁ Μικρὸς Ἐθελοντῆς μὲ τὸν Ἀγροπικὸν Φάρον καὶ Μικρὸν Τυμπανιστὴν.—ὁ Σημαιοφόρος μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν.—ἡ Κεφαλληνιακὴ Ἀδρα μὲ τὴν Κεφαλληνιακὴν Ρομπόλαν, Κέφαλον καὶ Ναυτοπούλαν.—ἡ Ἀλεπό μὲ τὸν Σκολλῆκι τῆς Γῆς καὶ Παπαρούναν τῆς Πεττέλης.—ὁ Βρεττανικὸς Ἄστηρ μὲ τὴν Ταγαγαίαν Κόρην, Χρυσὴν Βροχίαν, Αὐλίδα, Ἀγριαίαν Ἀρτεμῖν καὶ Μέλλουσαν Καλλιτέχνην.—ὁ Νουσταλγὸς Ἑλληὴν μὲ τὸν Μικρὸν Τυμπανιστὴν, Ἀρχιζιζάνιον, Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην, Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ Χρυσόφαρο.—ὁ Μικρὸς Τυμπανιστὴς μὲ τὴν Πασχαλιάν, Σαμιακὴν Σημαίαν καὶ Κόρην τοῦ Πηλίου.—ἡ Δούκισσα μὲ τὴν Δάφνην.

λασαν, Λούσιον, Μυλόρδον (σὲ συχαίρω) Πρασίνην Ἄλσην (ὄχι δὲν σε παρεξήγησα) Λιονοσκαπὴ Ταῦγετον (εἶμαι ὑπερήφανος διὰ τὰς προόδους τῶν ἐν Γυθείῳ φίλων μου· γράσει μου συχνά.) Ἐμπεδοκλέα, Ναύαρχον Κορμπιέ, (πὼς ἐπέρασε εἰς τὸν κῆπον τοῦ θαίου σου;) Κάρμη Σύλλα (πρὸς τὸν Ζεβάρ πρέπει νὰ στείλῃς πρῶτην) Δίνον Ν. Κογεβίταν, Ἐωθινὸν Ἄστρον, Ἀ. Στεφανίτσην (ὅτι λησθῶν ὑπ' ὄψεϊ.) Μ. Χιφῆν (πάντοτε ἀπάντω.) Ἄνδαλουσίαν (θερὰ συχαρητήρια) Οἰδάριαρ Ἀγίδα, Σκανδαλίερν (σήμερον ὁ πάθος σου ἐκπληροῦται) Καλλιόπην Παπαροκλή, Οὐμίχλην τῆς Ἀγγλίας, Ζαπίδα (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ζεσπάζουμα ὑπὲρ τοῦ «Πρόαντος» καὶ ἀναμένω τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις σου) Νύμφην τοῦ Βορᾶ (τί εὐμορφή ζωὴ, ἀλήθεια! νὰ μὴ τὴν περιγράψῃς συχνά) Ἰλωρίδα τῆς Λάχης (φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου τώρα πού εἶδες τὴν Προκίρουν) Λαγάναν (χαίρω πού ἔγινες καλὰ καὶ περιμένω) Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα (ναὶ τὸ τετράδιον ἐκεῖνο ἦτο διὰ σέ· μὰ ἔχετε ἓνα Ταχυδρομῆον! . . .) Φάλλουτα Ρύακα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς Γνώμας· ὠμοιοτάτη ἡ Μουσικὴ Ἀκροστιχίς) Φιλοτάκτην Ἰάδα (πραγματικῶς, τὰ Παροράματα ἦσαν ὠραϊότατα· Ἀσκήσεις· καλὰ ἔκαμες πού τα ὑπεύθυμους) Παρήγορον τῶν Θλίψεων (ἐξηφῆσαν ἐγκαίρως) Τρικέφαλον Κέρβερν, Ζοφερὸν Μεσαίονα (ἔστειλα· βεβαίως εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν ὁ προτείνων γράφει πρῶτος· τὴν πληροφορίαν σου εἰς τὸ προσεχές) Μπουμπουινιμένο Μυαλὸ (εἰς τὸ προσεχές) Κῆμα τοῦ Ἐυτέρου (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ζεσπάζουμα) Νέον Ἡρακλέα (ἠύχασε!) Γαλατῆν τοῦ Δίγνου (ὠραϊόταται αἱ Ἀσκήσεις σου· στέλλε μου πάντοτε) Θεόδωρον Γ. Καραγιάννην, Πάντοτε Φαῖδραν (σὲ συχαίρω) Στρατηγὸν Ἀρτίβαν (ἐλήφθην ἐν Τεράδιον σου χωρὶς εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον) Βίγλαν (τί χαριστικὸν τὸ ἔμμετρον γραμματάκι σου!) Φίλανθον (ἐλπίζω νὰ δημοσιευθῇ ἐντός τῶν διακοπιῶν· σὲ συχαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν) Νουσταλγὸν Ἑλληνα (περὶ Ψευδωνύμων ἰδὲ εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ. Κεφ. Α'.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Ἰουλίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 30 Ἀυγούστου
ὁ γάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράσῃται τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνιζομένων, αὐτῆται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φουκίλους, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

390. Δεξιγραφίος.

Ἄν ἄρθρον καὶ ἐπίρρημα τὴν ἑνωσιν θελήσωσιν Πιτῶν ὁδὸν σχηματίσωσιν.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀκτῆς· Ἡλίου (ἐκ Μακροχάρτου)

391. Στοιχειογραφίος.

Ὅπως εἶμαι, σὲ τρομάζει ἢ πολὺ ὠρὰ μου ὄψεϊ. . . .
Στόματα ἀφύχων κλείω, ἂν τὸν τράχηλον μου κόψῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ Ἀμητριῶν Π. Δρίβα

392. Ἀναγραμματισμὸς.

Εἶμαι βουνό· κ' ἂν κατορθώσῃς Γιά μίαν στιγμὴν νὰ με διπλώσῃς, Θὰ γίνω. . . . Τί;
Ἐνα χαρτί!
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Περεσίως

393. Τονογραφίος.

Εἶμαι κακία· πάντοτε καθεὶς με κατακρίνει· Ἄλλ' ὅμως ἂν θελήσῃς Νὰ με ἔδυνονήσῃς, Αὐτὸς πού μ' ἔχει ὁ δυστυχὴς μισὸς θενάπομινῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λουσιῶ

394. Ἰσοσκελεὲς Τρίγωνον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΔΕΗΗΚΜΝΝΝΟ ΡΣΣΤ σχηματίσωσιν ἰσοσκελεὲς Τρίγωνον, ἐκάστη πλευρὰ τοῦ ὁποῖου νάποτελῇ λέξιν ἐξ ἐπτά στοιχείων.

395. Τετράρα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλῆς

Νάντικασταθῶσιν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νάαναγινωσκῆται καθεὶς τὸνομα μεγάλου καὶ ἀρχαιοτάτου φιλοσόφου· ὁριζοντίως τὸνομα στρατηγῶ καὶ βασιλέως, πλαγίως δέ, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, τὸνομα παρομιώδους ἥρωος τοῦ Σαξέπηνου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

396—397. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις.

1. Ὁ Καθηγητής.— . . . ἀπέθανεν . . . ; (Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐρωτήσεως).
2. Ὁ Μαθητής.— Εἰς τὰ 323 πρὸ Χριστοῦ. Ὁ Καθηγητής.— (Ζητεῖται ἡ ἐρώτησις). Ὁ Μαθητής.— Τριάκοντα τριών.
3. Ὁ ἀδελφός.— Ποῖος . . . ἔκτεν . . . ; (Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐρωτήσεως). Ἡ ἀδελφή.— Ἡ Ἰρις.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιζάνιου

398—400. Μεταμορφώσεις.

1.—Ὁ πῶλος δι' ὅκτω μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ἄρκτος.
2.—Ἡ ἄρκτος διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ὄνος.
3.—Ὁ λᾶρος δι' ἐπτά μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ μῦς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζουερῶν Μεσοῦ

401—403. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσωσιν ἄλλας τῶσας:
βάρος, καλός, νοῦς, λείος, ὕψος.
Ἐστὴν ὑπὸ Ἀγρῆν Σαπουάκη

406. Μεθοδείχις.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα μεγάλου ποταμοῦ.
1, Νῆσος Ἑλληνικὴ 2 Θεά. 3, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Ἐχθρὸς τῆς Ἀληθείας.
Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Καρδί τῶν Ἰδιῶν

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 30 Μαΐου ἔ ε

284. Πῦρ, ἔτος (πυρετός). — 285. Νέφος, νέος. — 286. Ἡ φυγή καὶ τὸ σῶμα. — 287. Μονάς, ἀμνός (μ=40, ο=70, ν=50, α=1, σ=200). — 288. Γάλα, (συναΓρίδα, γαρίδα, Λεθρίν, Ἀνηθός).
289. Αἴγων 290. ΗΦΑΙΣΤΟΣ

ΗΡΩΣ	Ο
ΔΔΗΣ	Σ
ΗΣΑΥ.	Σ
	Ε
	ΝΕΑ ΙΡΑ
	Ι
	Υ
	Π
	Ρ
	ΑΦΡΟΔΙΤΗ

291-294. 1, Κάννα. 2, Τυρόλον. 3, Πεκίνον. 4, Ἰκόνιον. 5, Γύθειον.—295. Ὁ Ἀννίβας, ὁ Σκιπίων καὶ ὁ Φιλοποίμηον ἀπέθανον καὶ οἱ τρεῖς τῷ 183 π. Χ.— 296. Τὰ πάντα δυνατὰ τῷ θέλοντι.—297. Ὁ Ἐδισσων εἶνε μέγας ἐρευρέτης.

Ἄπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἰωάννην Ν. Κοζάλην (ἔστειλα) Πλειάδα (ἔστειλα) Κόρην τοῦ Πηλίου, Βρεττανικὸν Ἀστέρα (ἔστειλα) Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν, Ἰωνικὴν Ἀκτῆν, Ἀλεπόδην, Ἐρυθρὰν Θάλασσαν (ἡ ὁποία ἀσπάζεται τὴν ἰδέαν τῆς Μελλοσύνης Καλλιτέχνης) Σημαιοφόρον (ἂν ἡ ἔξυρες πόσον μού ἀρέσει ἡ φλυαρία σου δὲν θὰ ἐτελείονες τόσον γρήγορα τὴν ἐπιστολήν σου) Μικρὸν Ἐθελοντῆν, Τέτιγα τῆς Ἀχαΐας, (φύλαξε τὴν βρεξίν σου διὰ τὸν νέον Διαγωνισμόν τῆς Ζωγραφικῆς, ὁ ὁποῖος θὰ προκηρυχθῇ προσεχῶς) Κινέζον Ἀῆ, Κυματίζουσα Θά-